Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

ناروغ

لیکوال

مومند محمدي اخر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

ناروغ - ناول
لیکوال: مومند محمدي اخګړ
بیاکتنه: احمدشاه ویاړ
خپرندوی: اکسوس کتابپلورنځی
ډیزاین چارې: حسیب‌الرحمن
چاپځی: وایګل چاپ
چاپ کال: ۱۳۹۸ / ۲۰۱۹
پته: کابل، دریمه ناحیه د دهبوري پارک جنوبي دروازې ته مخامخ
بیه: ۷۰ ؋

ISBN: 978-9936-653-20-7

0202 504 652, 0798 98 96 96
aksosbookstore@gmail.com
aksos book store aksosbookstore
www. aksosbookstore.af

د دې کتاب د هر ډول چاپ او خپرولو حقوق له خپرندوی سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

زما د زړه د تابلوګانو په نګارستان کې

د ښايسته تصوير خاوند

ابراهيم ايمان ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو خبرې

د لوی خدای جل جلاله شکر ادا کوم چې زما کمزوري قلم ته یې په پښتو ژبه د څه لیکلو وس راکړ او د هغه پر پاک رسول درود او سلام .

ما د خیال له دېواله د یوه موسکېدلي سړي تصویر راښکته کړ، د ژوند د ښکلو او بدرنگو رنگونو پر وړاندې مې کېښـود، د خولې موسـکا یې ورکه شـوه، له سترگو یې د رنگ داسې تورې لیکې راغلې لکه ژړېـــدونکې ناوې، کاغذ یې د ژوند له کړکۍ رانوتونکو توپانونو څو ځایه وشلاوه...

تصویر له ننداره کېدلو ووت خو د ځان د ننداره شو، زما د خیال پر دېوال د یوه تصویر ځای تش شو خو تصویر د داسې سلو ماناگانو خاوند شو چې سړی یې د ځان په اړه په تفکیر کې ډوب کړ...

ما د سـړي د خولې موسـکا واخیسـته، هغه ته مې دردونه او کړاوونه ورکړل، د عشق په خم کې مې ډوب کړ، دومره ژړا مې ورکړه چې په سترگو کې مې ورنه د اوښکو زېرمې وچې کړې، سودایي مې کړ، لېونی مې کړ او بالاخره ناروغ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم هغه د ژوند خوندونه په دې جوارۍ کې بایلودل خو د ژوند د ژورو ماناګانو په داسې رموزو پوه شو چې فیلسوفان او صوفیان یې د لاسته راوړلو لپاره د ساګانو په شمېر د زندګیو قربانۍ ته هم تیار وو...

ناروغ فریادونه وکړل، تاسو یې اورئ؛ خو ښه مو چې په کټ کټ ورته خاندئ او که په زار زار ورته ژاړئ، خو اصلي خبره دا ده چې ناروغ زه نه یم، بلکه دا یوازې زما د خیال د دېوال یو موسکېدلی تصویر دی چې ما راښکته کړی او بیا مې دردولی دی.

که ناروغ په دې هنرمندو فریادونو کې کله بې هنره شو، نو د خپلې مهربانۍ له مخې یې وبښئ.

تاسو ته مینه!

مومند محمدي اخګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناروغ

اوس په کابل کې د سهار ۱۰:۳۷ دقیقې دي، مني د ساړه توره ایستلې ده او د ونو پر زېړې وهلو پاڼو یې ناتار دی...

هغه ورځ د ټکسي په مخکني سیټ کې ناست وم، یوخ سړک مې د سترګو مخې ته راتښتېدلو، غرونه رالنډېدل او هغه صحرا چې زموږ کلی پکې پروت دی راڅخه لېرې کېدله، د موټر له شیښې سړه هوا راننوتله او زما د غمبورو سره یې سړول.

کابل مې خوښ و، زړه مې خواږه ټکانونه کول خو کلي پاتې کېدلو، کوښښ مې وکړ وربېسي خپه شم، خپه شوم خو نه پوهېدلم چې رښتیا خپه شوم او که د کلي لپاره مې د دروغجن خپګان اظهار کاوه، ځکه نه پوهېدلم چې زړه مې په یوه وخت هم خوندوره او هم بې خونده درزا کوله.

زه له کوچنیوالي همداسې یم؛ هوایي!

داسې چمونه راسره کېږي چې په ندرت پېښېدلی شي، ایا ممکنه ده چې زړه به یوه وخت کې هم خوندوره او هم بې خونده درزا وکړي؟ ښایي اروا پوهان او یا هم فلسفیان دا خبره رد کړي او طبیبان خو ښایي له سره هیڅ پرې پوه نشي، کېدای شي وکولی شم دا ډول احساس شرح کړلی شم: داسې وم لکه یو لیوني او صحرایي شاعر چې دوې معشوقې ولري، له یوې یې بېلېږي او د بلې په لور ځي! پر یوه مهال هم جدایي او هم وصال، شاعر په امتحان کې ښکېل شو، اوس به څه ډول شعر وایي؟

د کلي د هدیرې جنډې د سهار په شنه خړه او نمجنه هوا کې ځوړند سرونه ولاړې وې، داسې لکه چې کوم مئېن د لیلا پر زنګانه ویده وي او لیلا یې پرېشانه زلفې خورې تیټ سر د مخ ننداره کوي، حافظې مې دا تصویر ساتلی و ځکه کېدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول چې د کوم رسام په لاسونو یې پر کومه تابلو نقش کړې، د کلي د شنو ونو وروستی ته لیکه لکه نرۍ وریځې لا هم نرۍ کېدله. غرونه مې په خلونو له کلي لیدلي وو چې کوچني ښکارېدل، خو مور چې ورنېږدې کېدلو وار په وار لوییدل. نه پوهیدم نن څه ډول ورځ وه؟ نن رښتیا هم هېښوونکې پېښې کېدلې! نن مې باید بیا هم هغه لیدلې وای چې د لمرخاته وروسته نفل یې کاوه. نن مې بیا هم غوښتل چې د دعا لپاره د هغې سپین پورته شوي لاسونه ووینم. بیا مې هم باید د تل په څېر د هغې خنداني سرې شونډې او نازک وښکي لیدلي وای. دا خو زما عادت و!

خو نن هر څه د عادت خلاف وو، د شپې مې فکر کړی و چې سهار به د دوی نیلي دروازه نیمکښه شي، د سپوږمۍ په څېر سپین مخ به راښکاره شي موسکی به شي خو کیدای شي په شنه سهار زما مازدیگرنی ډالی دا وي: د خدای پامان! ان داسې هم پېښ نشول، هغه خو خبره هم نه وه چې زما د زړه پر تخت ناسته ده. ښایي څکه نه وه خبره چې د مستې ځوانی جام یې په سر اړولی مدهوشه وه. کله چې زما له سترګو د کلي دېوالونه او ونې پناه کېدل ښایي دې خپلې غټې تورې سترګې غړولې وي، ښایي زړه یې ټکانونه کړي وي، ایا چې کله یې له لمر خاته وروسته نفل څخه سلام ګرځولی وي او زه یې نه وم لیدلی حیرانه شوې به نه وي؟ خو زه دا مهال د تورو دنګو غرونو تر منځ د هغه تور ښامار پر ملا سپور وم چې درې یې یو له بله بیلې کړې وې او په کړلېچونو کې یې د موټر ټایرونو چنګ چنګ چیغې وهلې.

نور نو کلی نه و، یوازې مې په خیال کې درې تصویرونه ترې راوړي وو: هدیره، ونې او هغه.

څومره چې لېرې کېدلم د بې سبکۍ احساس مې کاوه، په درو کې زېړو او سرو ګلانو د هرکلي په دود د عقیدت سرونه ښکته کول، د غرونو په سرونو سپینو واورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپېځلتيا تظاهر کاوه، د سرو چينو ترانه د موټر په شنې شنې اواز کې ترټه شوې وه، موټروان وار په وار خپل لاس په ګبر باندې ايښودلو، کله به يې مخکې کښېکړ او کله وروسته چې له لرګيو د ډکو لويو لاريو څخه به مخکې کېدلو نو هغوی به په خپل قهرجن غږ داسې غوسه ښکاروله لکه په جومات کې د جمې له لمانځه وروسته چې کوم ماشوم په زينو کې له امسا په لاس سپين ږيري څخه په منډه مخکې شي او سپين ږيری له ځان سره وبنګيږي.

د وطن خوږ طبيعت پر روح ښه اغېز کوي خو پر دې سربېره مې هم داسې احساس کاوه لکه د کومې بلا منګولې مې چې پر زړه ښخېږي او څومره چې مخکې ځم همدومره پرې زور کوي، سينه مې د ګناهګار بنده د مړيستانه په څېر تنګيدله، ما الوت کاوه خو څومره چې پورته تلم وار په وار مې وزرونه په مضبوطو رسيو تړل کېدل!

په ماشومتوب کې به چې ګيله من شوم نو کرکې او خپګان به مې کړيکې وکړې، زما تر ستوني به ووتې، په چم ګاونډ کې به يې ازانګې وکړې، اوښکې به خبرې شوې، چينې به يې راوخوټولې او هر څه به يې وويڅل، لاندې به يې په لبمو لارې وکړې او په ځمکه کې به د ماشوم مړي په څېر د تل لپاره ښخې شوې، مور به خبره شوه، د کتان په پلو به يې مخ راته پاک کړ او د ګرمې مينې په مچکه به يې ونازولم نو زړه به بېرته پاک او معصوم شو.

دا ځل مې احساسوله چې بل ډول خپګان دی، دا ځل کرکه نه وه ورسره مل بلکه له مينې سره يې جوړ جاړی کړی و، دا ځل دوی پټيلې وه چې پر زړه مې د غم پېټی کېږدي، دا ځل ژوند غوښتل چې په الماری کې د داسې کتاب په څېر شي چې کلونه يې هم څوک راښکته نه کړي او په سر يې نری ګرد انبار وي خو هيڅوک هم پيدا نشي چې پو يې کړي! زموږ کتابونه خو بختور دي، يا يې لولو او يا يې هم په مياشت دوو کې له سرونو دوړې پو کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښاپیریانو ښار کابل ته رارسېدلی وم، دا په همدې نامه مشهور و، زه له پخوا پرې مئین وم، ما یې له کوچنیوالي په اړه نکلونه اورېدلي وو، ما په تصور کې خو ځو ځله ترسیم کړی و، هغه دېوال مې ډېر خوښ و چې د غره په ډډ کې ختلی و او دوه ځایه کړی و. ۱۲بجې وې، لمر ته مې وکتل؛ قهرېدلی ښکارېدلو غر یې له قهره خوټېدلو، ما خو هیڅ نه وو ورسره کړي، په کلي کې به ډېر دومره چې مهربان ځلېدلو خو فکر کوم دی هم په کابل مئین و او دا یې نشوه زغملی چې زه یې له معشوقې مچکې واخلم!

زما پر زړه نا اشنا منګولې همداسې ښخې وې، استوګنځي ته رسېدلی وم خو ضمیر مې شاهدي راکوله چې کوم څه پیښېدونکي دي، نا اشنا احساس مې په سینه کې راپورته شوی و او داسې ښکارېده لکه زما په ستوني کې چې راتولیږي.

هو، هماغه ورځ وه خو زه هماغه نه وم....

*****

بې زړه وم، فکر مې کاوه یو داسې چا ته اړتیا لرم چې ټینګ مې په غېږ کې ونیسي تر هغې چې ساه مې ارامه شي او پښې مې له لړزیدلو کرارې شي، خو څوک نه وو، یوازې مې د کوټې دواړه لورې په لاسونو کې ونیول او پر ځان مې راټاو کړل، نابلده د ښوونځي پر نیلي دروازه ورننوتم، زما په فکر که پنجره یې وبولو بهتره به وي ځکه چې په هندي فلمونو کې د زندانونو هغو پنجرو ته ورته وه چې کله د فلم هلک پکې بندي شي او کله هم بدماشان ورتېل وهل شي، دا بیا د فلمي پولیسو په ضمیر پورې اړه لري چې د فلم د هلک لوری نیسي او که د بدماشانو!

اسمان نیلي و ځای ځای وریځ وه خو داسې نه ښکارېدله چې په دې ورځ دې د باران ورېدلو نیت هم ولري ځکه چې بروني یې ښه زړه تش کړی و، ان په کوڅو او سړکونو کې لا هم اوبه ولاړې وې، زما بوټان ټول په ختو خړ شوي وو او پایڅو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې هم ختې را الوتې وې، که په هغه ورځ زما پايڅې چا ليدلې واى نو ځکه
يې نه راپورې خندل چې په ښار کې د جواليانو پتلونونه ان تر کوناتو پورې په
ختو ککړ وو خو دوى لا هم ژر ژر بوخت وو او بارونه يې کشول، يوازې يې په
شل افغانۍ د اوړو اته منه بورى په غره کې د خلکو کورونو ته خېژولې. له هغې
خوا به چې راغلل نو ملاوې به يې سپينې ککړې وې، داسې به ښکارېدله لکه
چې پرېښتو سپينه د سپېڅلتيا ټاپه وربانده وهلې وي، ماسپښين مهال يې ډېر
په سړو اوبو د جومات نلونو ته اودسونه کول او ځانونه يې د جمې لمانځه ته
رسول خو ځينو نورو يې غوښتل چې د لمانځه پر ځاى لا نورې شل او يا هم دوه
ځله شل افغانۍ پيدا کړي! ښايي دوى د ډېر بار وړلو له امله ډېر ځواکمن شوي
وو او له همدې امله يې ډېر ماشومان هم راوړي وو نو ځکه يې ډېر ځله شلو شلو
افغانيو ته اړتيا درلودله او يا هم ښايي شوم وي او غوښتل يې پر يوه شلګون بل
شلګون وراضافه کړي، په جومات کې پرېښتو د اسمان له خاورې جوړ له اجرونو
او نور ډک کنډولي ګرځول او د لمونځ کوونکو پر سرونو يې اجرونه او
انوار شيندل، خو هغه جواليان چې پاتې وو زما په اند يوازې پر ملا يې د اوړو له
بوجيو پاتې پر سپينو ګردونو بسنه کوله! حيرانوونکې وه، دوى قانع وو؟ پر يو
وخت دوى شوم هم وو او قانع هم؟ له دې يې لا هېښوونکې دا چې لمونځ
کوونکي هم حريصان وو ځکه دوى غوښتل پر سرونو يې اجرونه او انوار وشيندل
شي.

د ښوونځي انګړ هم له ختو ډک و نو ځکه خو زما ګامونه هم ورسره درانه وو، د
کتابونو ډک بکس مې شاته اچولى و، خام خام روان وم، داسې ښکارېدله لکه
لومړى ځل مې چې ښوونځى ليدلى وي خو داسې نه وه، يوولس کاله مې په کلي
کې ښوونځى ويلى و او کله چې ترې راتللم نو ځينې ښوونکي په دې کار غوسه
وو چې ولې يې يو لايق زده کوونکى له ښوونځي څخه ځي، خو زه په کابل مئېن

(c) ketabton.com: The Digital Library

وم. په کابل کې ژوند وکړم، د پسرلي او منی بادونه يې زما انګي ښکل کړي، د اوړي له ګرمی يې د کوم پاخه چت لاندې کېنم او د ژمي واوره يې د کومې ګرمې کوټې له کړکۍ ښخه ننداره کړم.

ټولګې ته ننوتم. يو سپين ږيرى ښوونکى ولاړ و، د رياضي څه فارمولې يې پر تخته ليکلې وې:

- څه هلکه خپل ټولګي ته!

- استاده زه په همدې صنف کې يم

د عينکو له سره يې راوکتل او ما يې د عينکو په ذره بين کې پرېړ مخ لا هم لوی او پرېړ وليدلو، د ټولګي د زده کوونکو شمېر د اوياوو اتياوو په شاوخوا کې و. هغه مهال مې دقيق حساب نشو کړلی ځکه چې په نازک حالت کې وم. خو دومره مې وليدل چې زده کوونکي ځينې په چوکيو ناست ځينې ولاړ او ځينو نورو يې په خاورو کې پلاتی وهلې دي، ټولو راته ځير ځير او په حيرانتيا کتل. ما هم دوی ته په حيرانتيا کتل!

دوی داسې ښکارېدل لکه د ملي بس مساپرين، څوک ناست او څوک ولاړ. زه هم دوی ته ځکه نا اشنا وم چې يو خو نوی راغلی وم او بل مې عمر کم و. اصلا خو زه بايد په اتم او يا نهم ټولګي کې وای.

ښوونکې زړه نازړه ولاړ و، چوپتيا حاکمه وه خو دې چوپتيا له څو ثانيو زيات دوام ونکړ، ځکه هغه خپله فيصله کړې وه:

- راځه!

ورننوتم. شاوخوا مې وخارله هيڅ تشه چوکی نه وه نو ځکه غلی غلی ولاړم او د ولاړو کسانو ترمنځ ودريدلم. ښوونکې بېرته درس پيل کړ. ما هم تختې ته کتل په توره تخته سپينو تباشيرو ګډې وډې ليکې جوړولې. ځينې به پاکې شوې ځينې به پاتې شوې، ځينې به له سره جوړې شوې، بيا به پاکې شوې دا لوبه تر ښه خنډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانه وه او سپين ږيري ښوونکي چې په ډبلو عينکو کې به يې کله سترګې ټيټې ښکاريدلې او کله به يې هم پرېږ مخ. له دې لوبې خوند اخيستلو. پايڅې مې هسې هم په خټو وې. زده کوونکو څکه نه راپورې خندل چې د دوی پايڅې هم په خټو وې خو د ښوونکي پايڅې نه وې په خټو او سره بوټان يې هم پاک ځلېدل.

يو وخت مې پام شو چې پښې مې سستېږي. همالته مې لکه څيني نور زده کوونکي چې له لومړي سره ناست وو په خاورو کې پلاتی ووهلې. اوس زه هم د دوی له ډلې وم. لکه د ملي بس مسافر.

ښوونکی وتلی و. زده کوونکو ما ته کتل او ما دوی ته. يوه پر چوکۍ ناست هلک چې نصواري رنګه عينکې يې په سترګو وې او سپينه دريشي يې اغوستې وه په سترګو کې ورويللم. زه هم پورته شوم. غلې مې لمن وڅنډله. له کړکۍ څخه د لمر په رالوېدونکو وړانګو کې زما له لمنې لويدلې د دوړو زرې يې ستره شوې. اوياوو يا هم اتياوو زده کوونکو په خپلو سترګو بربنډې وليدلې. زه ورغلم. خای يې راته وکړ او ورسره کېناستم:

- په خير راغلې

په شرمېدلې بڼه مې ځواب ورکړ: مننه

- عمر دې کوچنی دی. څنګه په دوولسم ټولګې کې ناست يې؟

- کوچنی وم چې ښوونځي ته يې اچولی وم

- څومه نمره وې؟

- لومړی

د څنګ ملګري ته يې مخ ورواړاوه:

- دا اول نمره و!

په ټولګې کې ګونګوسې شوې. دا اول نمره و!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځينو يې د يوه بل زده کوونکي په لور کتل چې ډېره يې کله او نري برېتونه يې پرېښي وو، د هغه په سترګو کې اضطراب ښکارېدلو.

بل تن راغی چې د سر اوږده ويښتان يې په منځ اړولي وو، ډېره او برېتونه دواړه يې خرېيلي وو، ځينو ورته په کرکه وکتل خو رانېږدې شو. سره نيکتايي يې هم تړلې وه:

- سلام، سترې مشې!

- منه ته سترې مشې

- زه جاويد، د پغمان يم په خير راغلې

ما په زړه کې غوښتل چې نن هيڅوک هم غرض راباندې ونه کړي او همداسې مې يوازې پرېږدي، د دوی سره له خبرو کولو مې وېره کېدله، خو بيا مې هم خبرې کولې، ښايي د ځېرې بڼه مې الوتې او وېرېدلې ښکاريده او يا هم ښايي اطمينان پکې و خو زړه مې رښتيا هم وېرېدلو، داسې لکه له دوه کلن ماشوم ځخه چې مور ورکه شوې وي، شونډې مې ورپېدې:

- خوښ شوم

- هغه چې نري برېت يې دي زمونږ د ټولګي اول نمره دی!

تازه پوه شوم چې ولې هغه هلک مضطرب و، هېښوونکې وه، هغه له ما وېرېدلی و په داسې حال کې چې زه له دوی ټولو وېرېدلم، جاويد بېرته خپل ځای ته تللی و او د ځنګ له ملګري سره يې په خندا خندا خبرې کولې، په ناز او انداز يې لاسونه اچول او له خبرو سره يې ځنې نخولې، کله به يې که سترګو ته ويښته مخامخ شول نو بېرته به يې په لاس د غوږ شاته راټول کړل، د ځنګ ملګري راته وويل:

- دا د اتڼ په ګروپ کې دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما څه ونه ویل، ومې غوښتل نور د چا راپام نشي او مجبور نشم چې خبرې وکړم نو څکه مې کتاب راواخیست، کرښې مې یې لیدلې خو لوستلې مې نشوې، ستونی مې راډک و، داسې احساس مې کاوه لکه نا اشنا منګولې مې چې پر ستوني ښخې وي او ورو ورو یې ټینګوي!
خیالونو د کلي هدیرې، ونو او د هغې مخ ته وړی وم.
ښوونځی رخصت شوی و، زه لا هم په ټولګي کې ناست وم، وروستی زده کوونکی وتلو، غږ یې کړ:
- راځه کنه، رخصتي شوه!

*****

هغه سهار مې چې سترګې پرانیستې نو لمونځ قضا شوی و، د لمر وړانګې له کړکۍ رانوتلې وې او زما پر تندي ځلېدلې، داسې ایسېده لکه زما له خوی سره چې بلد شوي وي، یو څه انس یې پیدا کړی و او د پخوا په شان غوسه نه و خو لا یې هم سور مخ خوځېدلو، د ښوونځي راباندې ناوخته شوی و، ژر ژر مې مخ او لاس ووینځل، په منډه مې جامې بدلې کړې، بکس مې تر غاړې کړ او د ښوونځي په لور مې هی کړل...
اوږده موده ناست وم او ښوونکی نه و راغلی، لاسي ګړی ته مې وکتل، د سهار ۱۰:۳۷ دقیقې وې، په خپله چوکۍ کې تنګ شوی وم ځکه تر څنګ مې یو غټ هلک کېناستلو چې ان د کوناتي یوه برخه به یې زما پر چوکۍ ایښې وه، هغه وخت زه ډنګر پنګر وم او د هغه سهارنۍ تورې خړې له سفر وروسته لا هم نری شوی وم، ان زړه مې هم نری شوی و.
پورته شوم او د یوه بل ټولګیوال پر چوکۍ کېناستم، عابد نومیدلو، پر ما یې پام کاوه او لکه زما د زړه ساتونکی و، په کتابچه کې یې څه سوالونه او ځوابونه لیکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو. نور يې همداسې قلم ورباندې ايښی و او بهر وتلی و. کله چې راننوت نو زه يې پر خپل ځای ناست وليدلم څکه خو دی هم په مخکښي کتار کې له بل تن سره کېناست، د خوب او ستړيا احساس مې کاوه. سر مې پر مېز کېښود خو د شعر ښاپيرۍ مې غوږونه وتخنول. پر کتابچه ايښی قلم مې راواخيست. يو غزل مې وليکلو، د خپل زړه په اړه و، ټول له شکايته ډک و...

عابد راته څیر و، کاغذ يې ورکش کړ او غزل يې ولوست:

- هننننن... اوس پوه شوم چې ولې داسې يې!

ښوونکی راغی، د ټولګي نماينده د عسکري پرېډ د صاحب منصبانو په څېر په زوره غږ کړ:

- ولاړ سئ!!!

ټول ترپ ترپ پورته شوو، ښوونکي غاړه صفا کړه او سلام يې واچاوه، درس پيل شو. ښوونکی غږيدلو زه هم پرې پوهېدلم، ښايي د زړه براس مې له غزل سره وتلی و. شعر داسې يار دی چې خپل ټول غمونه پرې اچولی شې هغه اوړه ورکوي نو ايله د سړي زړه سپک شي، ښوونکي پر تخته ليکل، ما هم کتل، ښه خندې مې کتل خو شېبه په شېبه ليکل تياره کېدل، سر مې درندېدلو او زړه مې په راجګېدلو شو، مخ مې ګرم شو، احساس مې کړه چې لاسونه مې سړيږي، قلم مې له لاسه په ښوييدلو شو، په رډو رډو مې شاوخوا وکتل، ورو ورو تياره کېدله، د پورته کېدلو کوښښ مې وکړ، زده کوونکي د سيورو په څېر راته ښکارېدل، تياره زياتيدله هر څه يې ونيول، تپه تياره شوه او تياره هم داسې ورکه شوه لکه ډيوه چې څوک پو کړي او رڼا ورکه شي.

*****

پر مخ مې لاس راکش کړ، لوند راته ښکاره شو، سترګې مې پرانيستلې، عابد په زوره زوره خوځولم او نارې يې راته وهلې، سر مې د ښوونکي په غېږ کې و، زده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوونکي ټول شاوخوا ولاړ وو، یو بل ته یې خولې ورکړې کړې وې، غوږونه مې ورو ورو رڼا کېدل او د دوی دا خبرې مې اورېدلې:

- څه ورباندې وشول؟

- دی ولې داسې دی؟

چې ښه په سد شوم نو د ښوونکي سپینه ږیره او د عابد وارخطا مخ مې روښانه ولیدل، کېناستم، زده کوونکو اوږه راکړه او چوکۍ ته یې پورته کړم. خوله مې وچه وه، زړه مې په زوره زوره درزېدلو او پښې مې رېږدیدلې، د ټولګي نماینده د اوبو ګیلاس په شونډو راته کېښود، ما هم غټ غټ غوړپونه ترې وکړل داسې لکه تې خوری ماشوم چې د مور په تي پورې ونښلي، اندېښمن ښوونکي مې لاسونه په لاسونو کې ونیول:

- بچیه ته ښه یې؟

هیڅ مې نشول ویلی، ورو ورو راپه سبک شوم، یوه ویل:

- رنګ یې تک ژېړ دی او رېږدي، ته ورته وګوره لکه خزان وهلې پاڼه!

عابد وویل: کور ته ځې؟

د هو په موخه مې سر وخوځاوه، شونډې مې ګنډلې وې، اوږه یې راکړه او ورو ورو ورسره روان شوم، بهر چې راووتلو نو سا مې یو څه وغړیده، عابد مخ راواړاوه:

- په بایسکل کېناستلی شې؟

- هو، ښه یم

خپل بایسکل ته یې منډې کړې، زه هم ورو ورو پسې روان وم، بېرته راغی، شاته یې پر کونجاغه کېناستم بایسکل یې روان کړ، بکس راپسې ځړیده...

تازه مې خان ته پام شو: په ما څه شوي وو؟ ایا په هغې پسې خپه شوی وم، ایا خپګان پر ما دومره زورور شوی و چې زه یې بې خوده کړم؟ ایا لمر ښېرې راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې وې؟ هغه خو اوس له ما سره تازه ملګرې کېدلو هم. ایا کابل له نظره کړې وم؟
ساړه ریږدولم او مور مې کمپله راباندې واچوله. لاس یې تر زنې لاندې کړ او اندېښمنه مې خوا ته کېناسته. ومې ویل:
ـ سهار مې څه شی نه وو خوړلي ځکه داسې شوم
تر خولې یې سوړ نه ختلو.
تازه څو شېبې نا اشنا منګولې زما له زړه او ستوني لېرې شوې وې. ارامه ساه مې اخیستله او زړه مې هم ښه په خوند خوند درزا کوله داسې لکه د نیلي اسمان له مخه چې تکې تورې ورېځې لېرې شي او ښایسته مخ یې ښکاره شي.

*****

یو مرموز قوت مې هڅوي چې ډېرې خبرې وکړم. زه غواړم چوب پاتې شم خو دا څواک مې داسې تېل وهي لکه کوم یتیم چې د ظالم لاسونو ته لویدلی وي. غواړي د محتسب په څېر اقرار راځخه واخلي او هر څه ووایم. دا احساس مرموز اپین راکوي تر څو ټول هغه څه چې په سینه کې مې د خزانو په څېر پټ ساتلي دي د لوړې غونډۍ پر سر کیږدم او ټول خلک یې ننداره وکړي.
دا څواک داسې احساس راکوي چې ګویا غواړم نارې کړم. داسې چې د یوه لوړ کمره پر ژۍ ودرېږم چې لاندې یې نیلي سمندر څپې وهي. په زوره زوره چیغې کړم چې په سینه کې پټې خبرې مې په یوه چیغه کې بې له تورو او کلماتو راووځي. داسې یوه چیغه چې ټول لیونیان یې په رېښتینې مانا پوه شي خو هیڅ فلسفي یې تر ابده هم مفهوم بیا نه موندی شي!
دا ناکراري مې نیمه شپه راپاڅوي، هیڅ کوم مخاطب نه وي خو زما د زړه خبرې غواړي هوا وکړي. اسمانونو ته پورته شي او د یوه نا اشنا مخاطب په لوري په اوو پردو کې دننه ولاړې شي. که ورځ شي او مخاطب پیدا شي نو لکه ترهیدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سويې؛ ټولې خبرې بېرته په سينه کې پټې شي، د راختلو لپاره يې غږ ورک شي، ژبه پر ځاى ودرېږي، خوله وچه شي، زړه په زوره زوره ودرزېږي، نا اشنا منګولې مې پر ستوني ټينګې شي او ټولې خبرې ترېټې شي.

بيا هم شپه شي، سر پر بالښت کېږدم، مرموز څواک مې نا اشنا منګولې د خوشبو لپاره له ستوني لېرې کړي، خبرې لکه د اوربلکو سېل شي، په الوتلو شي، دومره توري والوزي چې پېريان يې هم حساب نشي کولى، ځي ځي او په اسمان کې ستوري شي زه بې دريغه لاسونه پسې اچوم يوازې يو څو يکې راونيسم، د فکر بنديوان يې کړم، پورته شم، ډېوه بله کړم، قلم او کاغذ راواخلم، يوه تکه سينه لمن له تورو داغونو ډکه شي ، خو دا هغسې نه وي بلکه لکه مروړلي پتنګان داسې شوي وي، دا دومره ښايسته نه وي لکه الوتلي پتنګان او نه هم دومره مست وي ځکه خو ډېر مظلوم وي دومره چې ښايي د لوستلو هم نه وي.

زه له نا اشنا مخاطب سره ګړېږم، داسې احساسوم لکه زما ضمير ته چې دننه ننوتلى وي، جګړه ورسره کوم، سوله ورسره کوم، فلسفې ورسره غږوم، لمونځ ورسره کوم...

هغه مازديګر مې ډېره ياده شوې وه، د مازديګر انځور هسې هم غمجن وي، د ښاپېريانو په نړۍ کې يې د جدايي د سفير په نامه يادوي ځکه هره ورځ چې لمر ډوب شي نو بايد يو ښاپېرى مړ شي، اروا يې والوځي او سبا د لمر په څېره کې راوخيږي، خو کله چې څوک مکې ته روان شي او د شپې په ۱۰:۳۷ دقيقو ورسېږي نو سهار داسې ورته ښکاري لکه مازديګر مهال چې لمر بېرته راخيږي، داسې لکه مرور يار چې له پناه کېدلو وروسته بېرته پښيمان شي او د يار غېږې ته راستون شي، مثبې يې سينې ته راجوخت کړي، د دواړو اوښکې سره ګډې شي او دواړه بارخوګان لانده شي، بيا په ژړا ژړا کې يو بل ته وخاندي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د مکې مازدیګر بیا داسې ښکاري لکه ژېړ سهار، ښايي دا د بیا ځلې ژوندانه د ثبوت لپاره یو رمز وي، داسې رمز چې ډېر ساده حاجیان پرې نه پوهېږي، بلکه یوازې هغه حاجیان پرې پوهیدلی شي چې بیګانې یې زړونه د زم زم په اوبو مینځلي وي.

خو هغه مازدیګر لمر نه و او د هغې ورځې د سهار له ۱۰:۳۷دقیقو راپدېخوا وریځو پټ کړی و، د مکې له لوري تونده باد را الوتی و، خو وریځې د برستنې غونډې درنې وې، دومره درنې چې زما زړه یې لا هم ویرجن کړی و، د هغې غټې سترګې، ژېړ مخ او موسکانه خولګې مې یادېدله، د هغه توپان له امله مرغان هم نه شول الوتلی خو زما زړه د سینې په پنجره کې دومره تنګ شوی و چې نور یې رښتیا غوښتل دا زندان مات کړي او د هغې په لوري والوزي، سر یې د سینې په پنجرو په زوره زوره واهه او راته ویل یې: د خدای لپاره وزرونه وکړه او د یو ځل لیدلو لپاره یې والوزه!

هغه مهال مې دومره مینه کړې وه چې ان نېږدې وه کرکه ترې وکړم، په اپارتمان کې زموږ د کور په نیلي رنګ له رنګ شوې کړکۍ څخه مې بهر کتل، پورته درنې تورې وریځې او بلاک ته مخامخ د سړک پر پورې غاړه د ګاونډي د کور بام؛ د بام پر سر یې د تلویزیون هغه انتن چې تل به نسکوریدلو یو ځل بیا نسکور شوی و.

هغه مازدیګر مې له هغې سره جګړه وکړه، داسې جګړه لکه یو بې زړه ته چې څوک له کوره بهر پر مخ بې رحمه او درنه څپېړه ورکړي درد غوټه کړي، پټ یې کړي او کورته راشي، په یوه کونج کې خپه کیني د درد غوټه خلاصه کړي او بیا په تصور کې هماغسې څپېړه له کوره بهر هماغه ظالم ته ورکړي، داسې لکه د ګودر پر غاړه چې یوه مسته او کاسیره ښځه د یوه ماشوم سره د اوبو پر نوبت

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه وکړي او ماشوم د بې وسۍ له امله خپله کوزه په لغته ووهي او ډکه کوزه يې پرمخې واوړي!

هغه مازديګر مې هغې ته ويل چې زما له زړه نه ووځه، ما مه کړوه، ما ته غم مه راکوه، لکه څرنګه چې ته د لمر خاته پر مهال ښې او کيڼ لوري ته سلام ګرځوې او له نفل سره وداع کوې همداسې سلام وګرځوه او زما له خيالونو سره وداع وکړه.

ما داسې پرېږده لکه چې زاهده پېغله خپل کټ پرېږدي، د اوداسه لپاره کوزه ورسره واخلي، مخ لاس وکړي، په تياره شپه کې يې سپينې ليچې ستورې ويني، په مصلا ودرېږي او مخ د مکې په لوري کړي!

داسې مې پرېږده لکه مئينه پېغله چې خپل کټ پرېږدي په کنډو واوړي، جامې يې په خاورو خړې شي خو خړې جامې يې تيارې به خپله پرده کې پټې کړي او د مئين تودې غېږې ته ورشي!

هغه مازديګر مې غوښتل چې وژاړم خو سترګې مې دومره شومې وې لکه د هماغې ورځې اسمان چې هيڅ څاڅکي يې نه ورول.

په کابل کې د غره د ډډې دېوال همداسې دنګ ولاړ و او توپان ورسره خپل سر جنګاوه، لکه پېرۍ پېرۍ يې چې همداسې کړي وو خو دا دېوال يې سپر تتر په مخکې ولاړ و.

ما دوه لارې درلودلې؛ يوه دا چې له دېوال سره خپل سر ووهم او بله دا چې د دېوال په څېر ودرېږم او توپانونو ته خپل تتر سپر کړم.

ماښام شوی و، ورېځ همداسې توره وه، د نېږدې جومات لاسپيکر خراب و او سپين ږيري موذن د شيطان تښتولو لپاره په کمزوري غږ اذان کاوه، ښايي د يوې سجدې سره مې تندی يخ شوی وای او د سينې د سمندر توپان مې درېدلی وای.

دا هغه مروړلي پتنګان دي چې د شپې په ۱۰:۳۷دقيقو يې له سبل څخه رانيسم، تر هغې چې د خوبونو په سين کې لاهو شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

هغه ماسخوتن هم سړه هوا چلېده، د ډېرو پېغلو له تېرېدونکو اوربلونو سره يې لوبې کولې او نخول يې، د اسمان ستوري هم صفا ځلېدل، زه د بلاک سر ته پورته شوی وم او پښې مې لاندې ځړولې وې، د اووه منزله ودانۍ لاندې دريدلې سوپ خرڅوونکې خپل لوښي ټولول او کراچې يې روانوله. لاندې به يو نيم تېرېدونکې موټر نري جمپ ته بريک ونيولو او چې کله به يې ټايرونه پرې اوښتل نو ځراغونو به يې خولې اسمان ته پورته کړې او د ستورو په لور به يې نارې کړې.

ما په کوټه کې ځان پېچلی و، قلم او کاغذ په لاس کې راسره وو ځکه زه پوهېدلم چې د غزل الهام راته کيږي، ما غوښتل خپل دردونه يو ځل بيا د غزل پر سر واچوم، زه يې ستړی کړی وم او پروا مې نه کوله چې غزل به يې له لاسه ستړی او يا هم ليونی شي.

دوه بيتونه مې وليکل، ګوتې مې سړې شوې لاسونه مې سره وموښل، کوه کوه مې کړل او په کوټه مې ننباسل، فکر مې کاوه چې د پوزې سر مې سوربخن شوی دی، شاته مې وکتل شل ګامه لېرې يو ځوځېدونکې سيوری ولاړ و، له جيبه مې لاسي ځراغ راوويست په هماغه لوري مې روښانه کړ، ژر مې ګل کړ او مخ مې بېرته راوګرځاوه، زموږ ګاونډۍ پېغله ولاړه وه، خوله يې ګنډلې وه او هېڅ يې نه ويل، يوازې يې له ځراغ ځخه سترګې پټې کړې خو ما ځراغ ګل کړی و او نه پوهيدم چې لا يې هم سترګې پټې دي او که نه، د نجلۍ نوم مې نه و زده خو څو ځله مې له زينو ځخه د ښکته کېدلو او پورته کېدلو پر مهال ليدلې وه، غونډه منډه د ځېرۍ غونډې ونه، سره باړخوګان، نيلي سترګې، ژېړ ته مايل بانه او ويښتان يې وو. ما ته يې خو ځله راکتلي وو، موسکې شوې وه، بېرته يې سترګې ښکته اچولې وې او په منډه مې له خوا تېښتيدلې وه خو خدايزده نن مې ځنګه شاته غلې ولاړه وه، ښايي د دې په زړه کې هم ډېرې خبرې وې چې غوښتل يې ما ته يې وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو له دې هم توري تښتیدلي وو او ژبه یې وچه وه، همداسې ولاړه وه، یا خو ډېره زړوره وه او یا یې هم له پښو سبک تللی و. ما اوریدلي وو چې د هغې په اړه یې ویل: د دې نجلۍ ښایسته هلکان خوښیږي!

زه نه پوهیدم چې دې له ما سره مینه درلوده او که د هوس په دامونو کې د نښتې مرغۍ په څېر زما تر دیاره رارسېدلې وه، ما اوریدلي وو چې د دې په اړه یې ویل: د ۱۰م بلاک ۳۷م اپارتمان هلک د دې شونډې ښکل کړې وې!

د هغې په نیلي سترګو کې د هر چا لپاره مینه پرته وه، تر دې چې غوښتل یې د هر ښایسته هلک خولګۍ واخلي، دا ناروغه وه، دا نشه یې وه څکه چې غوښتل یې د ښایسته هلکانو شونډې ښکل کړي، خو لا هم زما شاته ولاړه وه. څو ورځې پخوا چې زه د بام سر ته راختلی وم نو د بام پر ژۍ د خاورو ډک نکلي لوښی ایښی و، زه نېږدې ورغلم، یو چا غږ راته وکړ: دې ته ګوتې مه وروړه دا د نیلي سترګې نجلۍ دی! زه نه پوهېدلم چې دا یې ولې هلته ایښی و. یوه ورځ یې مور ویل: دا پېریانۍ ده او پېریان لري، ان یوه ورځ چې کله پر زینو راختلم نو د بندې دروازې تر شا مې سوې کریږې واوریدلې، د پورتني منزل یوې کوچنۍ نجلۍ چې د نانوایۍ درې ډوډۍ ورسره وې او پر زینو ختله، ویې ویل: پر نیلي سترګې نجلۍ بیا پېریان راغلي.

زما په خیال دې یوې پناه ته اړتیا درلوده، دې ته تر ټولو ډاډمن ځای د ښایسته هلکانو غېږه ښکارېدله، نو څکه یې وار په وار ورته پناه وړې وه او اوس په دې تیاره ماسخوتن چې ستورو له یو بل سره د سترګکونو زوروره سیالي روانه کړې وه هغه بېنوا زما شا ته ولاړه وه، ښايي زه یې خپل وروستی پناه ځای بللم. هغه نه وه خبره چې زما خپل د زړه محل هم وران شوی دی، هغه نه پوهیدله چې زه پخپله هم یوې پناه ته اړتیا لرم، څکه زه د دردونو په داسې میدان کې ولاړ وم چې د هغوی مستو آسونو له هر لوري ټپل وهلم، تیندکونه مې خوړل او بېرته پورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدلم. زما د غټو سترگو زېږ حسن یادیدلو، وختونه کېدل چې هغه مې د لمرخاته له نفل څخه وروسته پر سلام گرځولو نه وه لېدلې، هغه زما د ژوند اوبه وې، هغې زما د زړه بوټي پنه کول، وختونه شوي وو چې سینه مې د سوې صحرا په څېر وه، بوټي یې وچ شوي وو، سره شوي وو، اور یې اخیستی و او هره شبه یې لوگي زما تر خولې ختل. ما غوښتل هغې ته ووایم چې زه نشم کولی چا ته پناه ورکړم، ما غوښتل ورته ووایم: راشه زما پر سینه دې خپل سره غمبوري کېږده، وگوره چې څومره توده ده، ما غوښتل چې په لمبو کې زما د سوځېدونکي زړه د تېرېدلو او کریږو غږ واوري، که هغې غوښتلی چې زما وچې او سپېرې شوندې ښکل کړي نو اجازه به مې نه وای ورکړې څکه ما نه غوښتل چې په دردونو دا ککړې شونډې دې یوه بې اسرې پېریانۍ پېغله چې ښایسته هلکان یې خوښیږي ښکل کړي!

کاغذ ته مې وکتل، تیاره وه نه ښکارېدلو، خو ما پرې قلم خوځولی و، لاسي څراغ مې روښانه کړ بیا مې ژر بېرته گل کړ، شپږ بیته غزل مې لیکلی و او پر نازکو تورو مې خپل درانه درانه غمونه بار کړي وو، زه رښتیا هم ظالم وم. مخ مې راواړاوه، غوښتل مې ویې پوښتم چې ایا ما ته یې پناه راوړې؟ څراغ مې روښانه کړ بیا مې ژر بېرته گل کړ خو هغه تللې وه، ښایي وروستی هیله یې هم نړېدلې وه او د کوم بیابان په لټه د هیلو له ښاره وتلې وه، خو بیا مې څراغ روښانه نه کړ او ومې نه لیدل چې ایا پلونه یې همالته پاتې وو او که هغه هم ورسره تللي وو.

په لېرې فاصله کې د ودونو د یوه هوټل رنگه څراغونه ښکارېدل چې کله به گل شول او کله بل، دا د دوو زړونو د پیوند په خوښۍ کې نڅېدل، زه هم تللم، که څېرې د نیلي سترگې نجلۍ پلونه همالته پاتې وي نو زما پلونه هم ورسره پاتې شوي وو، او که نه ما خپل پلونه یوازې پرېښي وو، ما احساسوله چې که په هېنداره کې وگورم نو د پوزې سر به مې لا هم تک سور شوی وي.

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شپه مې خوب الوتلی و، په ۱۰:۳۷ دقیقو چې په بستره غځیدلم نو زړه نازړه وم، له دې ځو شپې وړاندې مې مور راغلې وه او کیسې یې راسره کولې نه مې غوښتل چې ولاړه شي، زړه مې ورته ویل چې ټوله شپه راسره کېنه، راته وغږېږه ځکه چې له تا پرته په ټوله نړۍ کې سکون نشته، ستا خبرې زما ارواته ارامي وربښي خو هغې هم زما د زړه خبره نه وه اوریدلې. زه پوهېږم که زما د زړه غږ یې اوریدلی وای نو ټوله شپه به یې راسره په ویښه تېره کړې وای، په ویښتانو کې به یې راته مهربانه ګوتې وهلې او خوږو کیسو به یې زما د غوږونو د سازونو پردې خوځولې چې اهتزاز به یې زما تر زړه رسېدلې.

فکر کوم د نیلي سترګو خاونده نجلۍ به هم هغه شپه خوب نه وي وړې، کیدای شي د هغې په کمځو کې هم مور ګوتې نه وي وهلې او همداسې ارمانجنه پاتې شوې وي، آه! دا ډېره جفاکاره دنیا ده، په یوه شېبه کې د خوبونو دنګې مانۍ پر ځمکه رانسکورې کړي او سړی بې پناه پاتې شي، دا ظالمه دنیاګۍ نه پوهیږي چې دا مانۍ د زړه په وینو جوړې شوې وي او بیا پرې انسان د خپل زړه ټولې مراندې وتړي.

زما د زړه هوسۍ نن زما د خیالونو پر ډېره مېلمنه شوې وه، یو په بل پسې یې خپل تصویرونه زما سترګو ته نیول، په نریو شونډو به یې موسکل او سپین غاښونه یې چې له جنتي ډېرو جوړ وو ښکاره کېدل، دې به د نړۍ تر ټولو ښکلې منظره جوړه کړه؛ غر، ځنګل، ګورګورې، ابشار او ګلونه ورته نن شپه هیڅ هم نه وو، هغې د تیارو پردې شلولې او زما تر سترګو یې ځان رارسولی و، ما ته یې ویلي وو چې زه یې هم یادېږم، راپسې خپه شوې ده او هر سهار چې د لمرخاته له نفل څخه سلام اړوي نو زه نه یم چې موسکي ورته وګورم، ما ته یې ویلي وو چې له ما پرته د کلي ټول تصویرونه ورته پیکه دي، راته ویلي یې وو چې د کلي ونې په لړزېدلو دي او د هدیرې جنډې هم نیمې نیمې ځبرې شوې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې تور ږږوني نن شپه د مشکو خوشبويي شيندلې، تر ډېره يې کيسې راسره کولې خو ما ورو ورو احساسوله چې نا اشنا منګولې مې يو ځل بيا پر ستوني ټينګيږي، سترګې مې پړانيستلې، هغه تللې وه هيڅ تصوير يې نه و پريښى، ساه مې نشوه اخيستلى، زړه مې په زوره زوره درزيدلو. راکښاستلم او کمپله مې لېرې وغورځوله، په غوږونو کې مې چنګ چنګ غږونه تلل راتلل، فکر مې کاوه چې سترګې مې له کاسو بهر راوتلې دي، تياره کوټه راته له بلاګانو ډکه ښکارېدله او داسې انګېرل کيده چې زما د وژلو لپاره ورو ورو رانږدې کيږي. تيارو دښمني راسره اخيستې وه، ان د بلاګانو ويروونکې سترګې يې راته انځورولې، غوښتل مې کريږې ګډې کړم خو غږ مې په ستوني کې نښتى و، پورته شوم او په ټپريدلو ګامونو ولاړم، د اوبو جک مې د مېز له سره چپه کړ، پر دېوال مې لاس وواهه او ګروپ مې روښانه کړ، توخې مې پيل کړ او بېرته بې سبکه پر کټ کښناستم، جک پر يوه څنګ پروت و او اوبو يې د نامالوم مالت نقشه کاږلې وه، ګيله من شوم، ومې ژړل او اوښکو مې پر باړخوګانو لارې وکړې. ډېره موده وروسته مې ژړلي وو، سلګى مې پورته شوې او خوله مې په دواړو لاسونو پټه کړې وه، پښې مې لړزيدلې، له بالښت څخه مې بد راغلي وو او نه مې غوښتل چې بيا هم سر پرې کېږدم، ښه ساعت مې ژړلي وو او بيا غلى شوى وم، اوښکې مې ورو ورو پر باړخوګانو وچيدلې، پورته شوم خو څمکه راباندې ګرځېدله، تشناب ته ولاړم او مخ ته مې څو لپې اوبه واچولې، په هېنداره کې مې ځان ته وکتل، پوه شوم چې که نور مې ژړلي واى نو له سترګو به مې د اوښکو پر ځاى وينې راڅڅېدلې واى، بېرته راغلم، کښناستم او پر تندي مې لاس کېښود سور راته وايسيدلو، يا خو به تبه وه او يا به هم د هغې د مينې اور و چې زما په سينه کې ژبغړاند و او زما د تندي تبې يې سره کړې وه، اوږده ساعتونه په ناستې ناست وم، د دېوالي ګړى ټک ټک غږ راتللو خو فکر مې کاوه چې د هغې د ستنو پښې هم سستې شوې دي او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره خواري تو ېږونه وهي ښکه همداسې شپه وه او د سهار د راتللو خبر هيڅ نه و، چې په ما يې ښه لګون تېر کړ نو د سهار خېره رابرسېره شوه، هغه شپه دومره کمزوري شوی وم چې د سهارني نسيم په يوه څپه غورځېدلم. له لېرې مې د يوه اذان غږ تر غوږ شو، ورو ورو اذانونه ډېر شول خو ما سر کرار پر بالښت اېښی و، نور نه يم پوه شوی او چې سترګې مې پرانيستې بيا هم د لمر وړانګو زما پر مخ لوبې کولې، لمونځ مې قضا کړی و او بيا هم ډېرې سجدې پوروړی شوی وم.

هغه ورځ په ښوونځي کې هلکانو راته ويل: نن دې سترګې ډېرې سرې دي، نه دې تندی رادېخوا کړه چې تبه خو دې نه ده؟

*****

په کابل کې د غره په ډډه کې پورته تللی دېوال له لېرې د تورې ليکې په څېر ښکارېدلو، ښکه ټول غر په واورو کې پټ و خو يوازې د دېوال ډډې وې چې واورې نه وې ورختلې خو پر سر يې واورې ښکه پرتې وې چې خلکو ته وښيي نور دا دېوال بوډا شوی دی او د توپانونو مقابله نشي کولی، دېوال خاموش و او د مني د راتګ انتظار يې کاوه تر څو واورو ته وښيي چې لا هم د توپانونو مقابله کولی شي. ښکه سلګونه کلونه يې ان د تورو، تبرونو، غشو او نېزو په مخ کې ټټر سپر کړی و، خو دا خبره هم ښکاره وه چې کله دېوال په مني کې توپانونو ته خپل ټټر مخکې کړي نو واورې به لکه د نرګس ګلونه مړې شوې وي او د خاورو لاندې به يې جسدونه اوبه اوبه شوي وي.

زما ليکلي غزلونه هم زيات شوي وو، زېړه کوچنی کتابچه مې نيمه ترې ډکه کړې وه، په لاس کې به مې چې واخيستله دومره درنه نه وه، له دې څخه ما ته دا ښکاره شوه چې غزلونه زما په څېر ظالم نه دي، خپل دردونه يې پر کتابچه نه دي انبار کړي او لا يې هم په خپلو سرونو وړي، ډېر پخوا يوه شاعر چا ته ويلي وو چې غزلونه به تر ابده خپلې خوښی او غمونه همداسې په خپل سر ساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به چې له کوره بهر وتلم نو وېرېدلم چې هسې نه نسکور شم، ما مې مور ته ویلي وو چې کله زه بهر ووځم او په کوڅه کې قدم وهم نو ما ته دې له کړکۍ ګوري څکه هسې نه پښې مې سستې شي او ولوېږم، که داسې وشول نو پخوا له دې چې خلک راباندې راټول شي دا دې خان راورسوي او ما دې پورته کړي لکه څرنګه يې چې په کوچنیوالي کې زه له لوېدلو وروسته بېرته پورته کولم. ان ما نه غوښتل چې له مور پرته مې ورونه هم رانږدې شي او ما پورته کړي. زه شرمېدلم چې زه دې په کوڅه کې پړمخې لوېدلی وم. پردي خلک دې راباندې راټول شي او بیا له یو بل سره پسپسکي وکړي؛ د خلکو عادتونه ډېر خراب دي، ډول ډول خبرې کوي، څوک به وايي: دا میرګي لري. څېرن بوټ يې پوزې ته ونیسئ! بل به وايي چې نه نه: د دې معدې ګیس نیولی دی. شا ته يې څو څپېړې ورکړی نو ښه به شي. بل به وايي: چې کمزوری شوی دی، په سر او مخ يې اوبه تویې کړئ! بل به یو څه وايي او بل هم بل څه. بهر به چې ووتلم نو دومره لاره به تللم چې د مور له سترګو پناه نشم او بیا به بېرته راګرځېدلم خو د مور د نظر تکيه دومره زوروره وه چې هره ورځ به دې دومره تګ او راتګ کې یوه ورځ هم نسکور نشوم.

ډاکټران هم خراب عادتونه لري، هغوی هم ډېرې خبرې کوي خو د یوه خبره يې هم بل ته ورته نه وي، د دوی خویونه هم د عامو خلکو غوندې بد دي... پلار مې په دې څو میاشتو کې څو ډاکټرانو ته بیولی وم او څو ډوله دواګانې مې خوړلې وې. زه پوهېدلم چې زما درمل چېرې دي خو دا خبره مې له خولې نشوه وتلی، زما مخ زېړ شوی و، داسې لکه چې د هغې د زېړ حسن انعکاس پکې راڅرګند شوی وي، داسې لکه چې زمونږ روحاني تړاو دومره ډېر شوی و چې ان د رنګ اثر يې هم زما په څېره کې ظاهر شوی و، که زه هغه وخت د اروا پر تناسخ او وحدت الوجود باندې پوهېدلی ښايي همدې ته عقیدتمن شوی وای، ښايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دين مې خراب شوی وای خو د خدای فضل و چې خپل دين او مذهب مې ساتلی و.
نن مې کلک هوډ کړی و چې دومره مزل به کوم تر څو د مور له سترګو پناه شم، خو کله مې چې د بوټانو مزي ترل نو مور ته مې وويل: که له سترګو دې پناه شم نو د زړه په سترګو راته ګوره، که د زړه له نظره دې پناه کړم نو داسې وګڼه چې هماغه شيبه نسکور يم! مور مې زما له تندي توده مچکه واخيسته او پر خدای يې وسپارلم. د غزلو زېړه کتابچه مې هم راسره اخيستې وه، چا راته ويلي وو چې نن په يوه زېړه ودانۍ کې مشاعره ده، ما کوښښ کاوه چې خواکمن شم، نن مې اجازه نه ورکوله چې نا اشنا منګولې مې پر ستوني ټينګې شي، سړک په واوره سپين پوښلی و خو د موټرو ټايرونو دوې تورې ليکې پکې ايستلې وې، زه يې پر ژۍ روان وم او له هر ګام سره مې واورو خرپ خرپ کول، سوړ باد مې لا هم پر باړخوګانو لګيدلو، زما د سينې له اور څخه راختونکی تاو مې نن په خپلو سترګو ليدلو.
دا ځل مې نا اشنا مخاطب د ورځې خيال ته راغلی و او راته ويل يې: اوس نسکوريږې... اوس نسکوريږې!
ما ورته وويل: تر څو مې چې د ټولو شاعرانو په مخکې د خپلې غځ سترګې هوسې په ياد کې ليکلی غزل نه وي زمزمه کړی دومره به اجازه ورنه کړم چې نسکور شم!
ناڅاپه به يې بيا راته وويل: اخ، د مور له سترګو پناه شوې!
ما ورته ويل: هغه راته نن د زړه په سترګو ګوري، زه يې احساسوم!
بيا يې راته وويل: لېونيه! يو پلاستيکي بوتل اوبه خو درسره واخله، که نسکوريدلو ته نېږدې شوې نو څو غوړپه څښه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې خبرې يې زه ته‌ر ايستلی وم، څلوېښت پنځوس گامه مخکې د خوراکې پلورنځي ته ورتاو شوم چې دوکاندار هلک يې د گاز ډبه بله کړې وه او وار په وار يې خپل کنگل شوي لاسونه ورته تاوول، اوبه مې ترې وغوښتلې، ښکته پورته يې وکتلم:

- په دې ژمي کې اوبه څښې؟

- هو!

موسکی شو، زه پوه شوم چې په زړه کې يې راپورې وخندل، ومې ويل:

- معده مې درد کوي

- اوه، الله دې شفا درکړي!

- منته

اوبه يې راکړې، پنځلس افغانۍ مې ورکړې او بېرته روان شوم، څومره عجب خلک دي، په هر څه کې کار لري او په اسانه تېرايستل کيږي، زه پوهېدم چې د دوکاندارانو عادتونه هم خراب شوي دي.

په نيږدې تمځای کې د موټر په تمه شوم، تور موټر چې د گونگټ په څېر ښکارېدلو ودريدلو، ورپورته شوم، روان شو، بيا ودريد او دوه کسه راوختل، بيا روان شو، بيا ودريدلو او يو کس راوخوت، څو ځله ودريدلو او روان شو، گونگټ دومره درونډ شو چې کله به موټروان پښه پرې ټينگه کړه نو يغ يغ غږونه به ترې ختل، خو يو ځل بيا هم ودريدلو، ټولو شور جوړ کړ:

-نور ځای نشته! دا چېرته ځايوې! لږ شرم وکړه! مسلماني نشته!

ما غلي يو خوا بل خوا کتل، کلينډر غږ کړ: کرايه مو راکړئ!

لس افغانۍ مې ورته ونيولې، زه پوه شوم چې موټروان ته پر سړک هر ولاړ سړی يوازې لس افغانۍ ښکاري او د هر مساپر ارزښت ورته له لسو افغانيو نه دی پورته، ان د موټروانانو عادتونه هم خراب شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښايي زه ډېره موده وروسته چېرته لېږې روان وم، څکه راته هر څوک خراب ښکارېدل، په ۱۰:۳۷دقیقو د زېږې ودانۍ مخکې ښکته شوم، پورته مې وکتل اسمان نیلي و.

ورننوتلم، شاعران کتار کتار ناست وو، داسې احساس مې کاوه لکه د صوفیانو خانقاه ته چې ننوتلی وم، دلته د زیاترو رنګونه زېړ وو خو څېرې یې خنداني وې، د څینو کوړتې اوږدې وې او د څینو زړې خو زیاترو یې د سر ویښتان غوړ کړي وو او په یوه بل لور یې اړولي وو، خو د اوبو بوتل یوازې زما په لاس کې و، په مخکني کتار کې یې تر ټولو لوی شاعر ناست و، اوږده ږیره یې وه، د هغې نوم مې اوریدلی و او چې ورته ومې کتل نو د خانقا د پیر په څېر و، ښه و چې هغه وخت پر تصوف نه پوهېدلم.

زه غلی په یوه ګوښه کې کېناستلم، نا اشنا مخاطب بیا غږ کړ: هسې نه چې د شعر ویلو پر مهال نسکور شې!

ومې ویل: د اوبو بوتل هلته هم راسره وړم!

د یوه یوه شاعر له کوړتیو شړیدلي کاغذونه راوتل او پر هغې د لیکل شوو غزلونو انګازې له شاوخوا دېوالونو سره لګیدلې، د لاسونو پړکېدلو توده مینه خپروله، احساس مې کړه چې وښکي مې غوړېږي او پر شونډو مې موسکا خورېږي.

زما وار رارسېدلی و، زړه مې ټوپونه وکړل او پښې مې لړزیدلې، د وینا د میز مخې ته ودریدلم، د اوبو بوتل مې همالته کېښود، د هغې په یاد کې لیکل شوې غزل راته یاد و، ما وې هسې نه نسکور شم، فکر مې کاوه هر څه لړزېږي او زما د لویدلو کوښښ کوي خو سترګې مې پټې کړې، د لومړي څل لپاره مې له ستوني چیغه ووتله، د غزل تورو ترنم کړ، زیر و بم شو، ما وې چې رباب راسره غږېږي، په غوږونو کې مې د طبلې غږ کړنګا کوله، ما وې چې له غږ سره مې مرغان هم نغمې غږوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو وخت مې سوچ شو چې غزل پای ته رسېدلی دی، د لاسونو پړکا مې تر غوږونو شوه، سترګې مې پرانیستلې، د پیر او مریدانو پر باړخوګانو اوښکې راخځیدلې وې او د زړونو له تله یې لاسونه پړکول، نن بیا هم زما سترګې شومې وې، ان دوه ځاځکي اوښکې یې هم نه وې پرېښې چې لږ تر لږه د ښو په سر مې ودرېږي، ما ټول دردولي وو، ما ښه نه وو کړي، ما خپل درد ټولو ته ورکړی و، دا ښه کار نه و، د شاعرانو پیر راپورته شو، زه یې ټینګ په غېږ کې ونیولم، د هغې د مینې تاوده مې احساس کړل.

دا ځل بیا هم ټولو ډېرې پوښتنې کولې:

- واه! دا څومره ښه غزل دې لیکلی و!

بل ویل:

- ته دا دومره موده ولې نه راتللې، ته چېرې وې؟

بل ویل:

- ستاسو نوم ما نه دی اوریدلی، له یاده مې ووت، نوم مو څه و؟

بل ویل:

- آها! څومره ښه، د شعرونو کتابچه دې هم درسره راوړې ده!

بل ویل:

- دومره ژور اغېز یې راباندې وکړ چې غوښتل مې کرېږې کړم!

بل ویل:

- دا غزل دې څنګه لیکلی و؟ کاشکې زه هم داسې غزل ولیکلی شم!

بل ویل:

- ته ادبیات لولې؟

هر یوه ته مې د شونډو په سرونو ځوابونه ورکول، نا اشنا مخاطب ویل: شاعران باید دومره پوښتنې ونه کړي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی له ما سره مينه کوي، ته تر ټولو هم زياتې خبرې کوې!
ما ورته وويل: دوی له ما سره مينه کوي، ته تر ټولو هم زياتې خبرې کوې!
خو يوازې ما نه غوښتل خبرې وکړم، ما د زړه له تله خپل درد بيان کړی و، نن مې د ارامۍ احساس کاوه، غوښتل مې چې دوی مې يوازې پرېږدي او مودې وروسته له دې سکون څخه خوند واخلم.
مشاعره پای ته رسېدلې وه او ما د کور په لور ګامونه اخيستل، په لاس کې مې د اوبو بوتل همداسې ډک پاتې و، له خولې مې لا هم تاو ختلو او ما لا هم احساسوله چې مور مې د کړکې خواته ناسته ده او د زړه په نظر راته ګوري، ما فکر کاوه چې پر سر مې د خدای لاس دی څکه مور مې په خدای سپارلی وم.
نن مې ځان نېکمرغه احساس کړی و، نن پر لاره زما د بوټانو او د تکو سپينو لارويو پېغلو بوټانو يو ډول خرپ خرپ کول.

*****

له يوه کاله ډېره موده وتلې وه، د کابل سره لمر به تندی سوځاوه خو چې کله به سيوري ته کېناستلې نو بيا به دومره ګرمي نه وه، زما د خپل کلي نمجنه ګرمه هوا نه وه هېره شوې، که لمر ته به هم ګرځېدلو نو نرمه او نمجنه ګرمي به وه او که د سنځلو سيوري ته به مو کېنونه واچول هم نو هماغه ډول نمجنه ګرمي به وه، د صحرا ګرم باد به د خوړ له سرو تېږو سره سينه جنګولې وه او ترې راتېر شوی به و، بيا به يې زموږ ماشوم مخونه ښکلول، لوړې به ګرم لګېدلو خو چې د تتر پر خولو لمدې جامې به يې لمس کړې نو وجود به يې نسبتا سوړ کړ، څکه خو به زموږ د کلي سپين ږيرو ويل چې پخوا به خلکو په اوړي کې ګرمې شړۍ اغوستلې او دپاسه به يې کمربند نه ورباندې تړلو، نو کله به چې خولې شول بيا به يې پر وجود د صحرا تود باد ولګېدلو او د ساړه احساس به يې کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا روژه وه او ماښام د جومات په ملا پسې تل جوخت دريدونكي سپين ږيري چې په خوله كې يې يو غاښ هم نه و وويل: بيگا ته به تراوې كوو، قاري صاحب مو راغلی دی، په لسو ورځو كې ختم كوي، ډېر پياوړی دی!

زموږ په كلي كې غټې تراوې نه كېدلې، ملا صاحب به چې ويل يې د ملايي سبق په نيمايي كې ترې پاتې شوی دی نو څكه خو يې وړې تراوې راته كولې، ده به درې درې لنډ آيتونه په هر ركات كې لوستل او داسې سپيله به يې وهلو چې توبه، څينې سپين ږيري به نشول پسې رسيدای، هغوی بيوزلان به لا سم ولاړ نه وو چې دی به د دويم ركات ركوع ته ټيټ شو. خو ما به د قوم د جامع جومات په لاسپيكر كې له لېرې د قران تلاوت اوريدلو، يو ماسخوتن مې له تره څخه چې د وړو تراوو په لوري روان وو پوښتلي وو: دا تلاوت خو تر نيمې شپې نه خلاصيږي، دا ولې؟

ده راته ويلي وو: دا غټې تراوې دي!

ما غوښتل يو ځل په غټو تراوو كې هم ودريږم او له لېرې راتلونكي د تلاوت كوونكي خوږ غږ له نېږدې واورم.

نن ماښام خوښ وم، څكه زه به په غټو تراوو كې دريدلی او ان تر نيمې شپې به مې د قران ښايسته تلاوت اوريدلی.

قاري صاحب الله أكبر وويل او موږ هم ژر ژر لاسونه غوږونو ته واچول، ښايسته تلاوت پيل شو، جومات له سره تر بره ډک و، د قراني كلماتو زير او بم د جومات په لر او بر كې خوريدل او ما خوند اخيستلو.

تلاوت ډېر اوږد شوی و، پښې مې ورو ورو سستې شوې، په يوه او بله شوم، تندی مې خولې كېدلو او وار په وار مې په ورغوي پاكولو، نا اشنا منگولې مې بيا پر ستونې تينگيدلې، ډېرې بې شرمه وې ان د خدای له كلام څخه يې هم سترگې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرمېدې، د جومات سپينو روښانه گروپونو مې سترگې برېښولې وې. فکر مې کاوه چې ړنگېږم...
له قاري سره دې خدای ښه وکړي الله أکبر يې وويل. رکوع ته ښکته شوو. خمکه راباندې وڅرخيدله. په سجده کې مې ورو ورو احساس کړه چې نا اشنا منگولې مې له ستوني لېرې کيږي. خو دوهم رکات هم همدومره اوږد پاتې و. قاري صاحب بيا د مريو په تارونو د قران مرې پېيلې، دا هار چې سر ته رسېدلی نو زما د زړه تنکي تارونه به ورسره شليدلي وای. نا اشنا منگولو مې بې دربغه مرۍ خپه کولې. ښه پوهېدلم چې رنگ مې ورو ورو زېړيږي. په پښو کې مې سبک نه و پاتې. زړه مې بيا هم د ترهيدلې مرغۍ غوندې د سينې له پنجرې سره وزرونه جنگول.
شرمېدلم او نه مې غوښتل چې د لمونځ کوونکو د کتارونو مخکې دې پرمخې راړنگ شم. خلکو خدای ته د عاجزۍ تيټ سرونه نيولي وو او آرام ولاړ وو. ما مخ راوگرځاوه. لاسونو ته مې غيبي څواک راغی. صفونه مې څېرې کړل. پښې مې رېږديدلې او تپريدلې شاته ووتلم. ما وې چې گويا زړه مې تر خولې راووت. په زوره زوره مې سا اخيسته. د جومات د دروازې پر چوکاټ مې لاسونه تکيه کړل. لږه شېبه کېناستلم. داسې لکه په غشو تپي غازي چې بې دمه سوټ بوټ کيني. په پښو کې مې لږه دمه راوغورېدله. بېرته پورته شوم او په لړزېدلو گامونو د کور په لور روان شوم. د جومات د دروازې د سر له روښانه گروپ څخه ورو ورو لېرې کېدلم. کوڅه تياره وه او هيڅ موټر هم نه ښکارېدلو. د تلاوت غږ هم تتېدلو او زه په پوره پورته ختلم.

*****

د هغې ورځې سهار يو څه زړه وړونکی و. بېگانی باران وريدلی و او کابل زموږ د پرخه وهلي کلي په څېر ښکارېدلو؛ په کلي کې به چې سهار مهال زموږ د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سپین ږیري چې مور تولو بابا باله، په شنه خړه کې اذان کاوه نو زما د غوږونو پردې به یې مهتزې کړې، سترګې به یې وزنګولې، سوړ او خوږ نم به مې سپېړمو حس کړ، بانه به مې چې نیمکښ کړل نو د ستورو سپیني شغلې به دومره اوږدې شوې وې چې زما پر مخ به یې پستې ګوتې ایښې وې، خو چې کله به مې پوره سترګې پرانیستلې نو د سترګو په رپ کې به بېرته تر اسمانه وتښتیدلې. اسمان ډېر بختور و، دومره ډېر ځلانده غمي به یې هره شپه په خپله لمن کې تیت کړل، ما به چې کتل نو لویشت تش ځای به هم پکې نه و، که کله به مې غوښتل چې لویشت ځای پکې پیدا کړم نو لویشت به مې اسمان ته برابره کړه خو نیم اسمان به یې ونیولو، د حیرانتیا خبره وه او زه به وازه خوله پاتې شوم، آه ماشومتوبه!

سهار مهال به چې زمونږ په جومات کې بابا اذان وکړ او یوازې همده به لمونځ پکې کاوه، نور زیاتره کلیوال به لمرخاته ته نیږدې له خوبه پورته کېدل، ژر ژر به یې اودسونه وکړل او د چرګانو د تونګو وهلو غوندې لمنځونه به یې کول.

زه به په کټ کې راکښاستم او چې په بړستن به مې لاس ووهلو نو لمده به وه، زما مخ به هم نمجن و، مخامخ به زمونږ په کور کې د زردالانو، منو او الوچو ونې همداسې ویدې وې او تورې به ښکارېدلې، خدای شته کله کله به مې به تیاره کې وېره ترې کېدله ځکه له ځانه به یې رنګارنګ ویروونکې څېرې راته انځورولې او زما زړه به وبوګنیدلو، ان د هغوی د کور د ونو سرونه به هم زمونږ له کوره ښکارېدل، وېرولم به یې، هغو به راته د ویروونکي دېو څېره انځوروله، د ونو خومره خوندوره لوبه وه! دوی به ویدې وې خو بیا به یې هم زما له ماشوم احساس سره لوبې کولې، زه ښه پوهېدلم چې دوی ته هم اسمان تولنه شپه اوبه ورشیندلې دي او ساړه یې شوي دي ځکه کله به چې رڼا شوه او زه به ورغلم نو له پاڼو به یې پرخه څڅیدله، خو ونو به خپل سرونه زما په پښو پورې مښل او پلاستیکي چپړکې به مې ښویې شوې چې دا به زما نه خوښیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېگا اوږده شپه تېره شوې وه، بیا هم سهار ته نېږدې ویده شوی وم او د لمرخاته ننداره هم راڅخه تېره شوې وه. پلار مې واسکټ اغوستی و او زما په تمه و چې سهارنی وخورم او روغتون ته مې بوزي. عجیبه وه، په دومره غټ ځان به مې چې مور او یا پلار تر څنګ نه وو نو له رمې د پاتې شوي ترهیدلي سپین وري په څېر به وم. ان له خپل سیوري هم وېرېدلم. خو چې دوی به مې تر څنګ وو نو زړه به مې ډاډه و او په مزه مزه به درزېدلو. تل مې دعا کوله چې خدای تعالی جل جلاله دې دوی زما له سره نه کموي. له پلار سره به چې بیرون ووتلم نو هر ګام به مې ترانې غږولې. روغتون د غره په ډډه کې و. پخوا مې اوریدلي وو چې په کابل کې د علي آباد په نوم د لیونیانو د ساتلو لپاره روغتون شته. ما به وې چې لیونیان هم ښه بېغمه دي. له دنیا او مافیها څخه ناخبره په خوندونو کې ډوب ژوند یې دی. د شاعر هغه مسره به راپه زړه کېدله چې وایي: خپل ځان لیونی کړه چې دې نور خلک غمخور شي!

زه څه پوهېدلم چې د لیونې دنیا له څومره توپانونو ډکه وي. د لیوني خیالونه هومره سرګردانه وي لکه څومره چې هغه په کوڅو او سړکونو کې سرګردانه ګرځي.. زموږ د کلي یوه لیوني به ما ته ویل: ته ډېر ښه سړی یې. ته مې نه په عذابوې! دا نور ډېرې خبرې کوي، نارې وهي، راپورې خاندي. ته راته ووایه زه به ښه شم؟

ما به ورته وې: ته خو اوس هم ښه یې، نور هم ښه کیږې!

هغه مهال زه رښتیا هم هوښیار وم چې یوه لیوني ته مې داسې ویلي وو.

زما پر لیونیانو لا هم زړه سوځیدلو، نه پوهیدم چې زه لیونی شوی وم که څه بلا؟ خو ډاکټرانو تر اوسه نه وو راته ویلي چې لیونی یې، زما پلار هم راته ویلي وو چې روغ یې، یوازې ارام دې تللی دی! پلار مې ډېر هوښیار و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غره په ډډه کې روغتون ته ولاړو، زه هغه وخت نه پوهېدلم چې دا هماغه د علي آباد روغتون دی کوم چې ليونيان پکې ساتل کېدل خو دا ټول کندوالي و. ويل کېدل چې دلته مستو ليونيانو جګړې کړې وې او روغتون يې وران کړی و نو اوس ټول ليونيان پر سړکونو سرګردان ګرځېدل، هغه ورځ ما پوښتنه کړې وه، په دې روغتون کې څه شی پېښ شوي وو؟

يو چا راته ويلي وو: ان دلته خو ته ډاکټران هم وژل شوي وو...

خو هغه دوې کوټې او کوچنی انګړ نوې ابادي چې دلته شوې وه لا هم ډاکټران پکې کېناستل او ليونيان يې کتل، هغه ورځ مې هلته کوم داسې ليوني ونه ليدلو چې يا کريږې وکړي، يا يې جامې خيرنې وي او يا هم په زنځيرونو تړلي وي. خو هغه سپين ږيری مې لا هم په ياد دی چې په خمکه کرخت پروت و او نه شو خوځېدلی، درې زامن يې وارخطا پر چاپېر ناست وو او د نوبت په تمه وو. مور هم په نوبت ناست وو، پلار او ورور هم راسره وو، دومره مزه يې کوله لکه چې ټوله دنيا راسره وي، په هغه ورځ پوه شوم چې زما د ترهيدلي هوسۍ غټو سترګو او سرو باړخوګانو زه په ځان اخته کړی وم، داسې چې کله کله به د درد څړيکو زما په تصور کې د هغې تصوير تت کړ. هغه ورځ په زړه کې ګيله من شوم ما وې چې د هغې مينې د ليونيانو تر کاله راورسولم. که څه هم هغه ليونی نه وه خو بيا يې هم په لټه تر دې ځايه رارسېدلی وم. فکر کوم اشتباه مې وکړه، ښښه غواړم! هغه رښتيا هم ليونۍ وه، هغه ساراني وه ځکه خو ما ترهيدلي هوسۍ بلله خو دا ادرس رښتيا هم غلط و چې زه يې په لټه کې دلته رارسېدلی وم.

زموږ نوبت هم رارسېدلی و، ډاکټر چې سپينه چپنه يې اغوستې وه، ډېل او خندان څوان و زما زېړ مخ ته يې وکتل، خو افسوس چې هغه شاعر نه و، زما په وريځو يې ګوته کېښوده او پورته يې کش کړه، يوه سترګه مې ټېغه شوه، بيا يې د سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې گوته راته کیښوده، لاندې یې کش کړه او بیا مې هم سترګه ټپغه شوه، ویې
ویل: ژبه وباسه!
ما ویل: آآآآآآآآآآ
په ټېر ځړیدونکی ځیز چې خلک یې دوربین بولي پورتنی دوه خواوې یې په
خپلو غوږونو کې ننباسلې او وروستی ګرده خوا یې زما په ټټر کېښوده، زړه مې
درب درب کول، بیا یې وویل: ملا راواړوه!
یو ځل بیا یې دوربین په ملا راته کیښود، ویې ویل: ژوره سا اخله!
ما هم سینه ښه وپړسوله او بېرته مې خوشې کړه، فکر کوم هوا مې په سینه کې اور
لا ژبغړاند کړ، دا ځل یې تاو زما تر خولې نه راوتلو، خو په دې ښه ډاډه وم چې
ډاکټر یې دلمبو شور اوریدلی و، په دې هم پوهېدلم چې دی یې په دوا نه
پوهیږي ځکه ما لیدل چې خپله یې وسي یې پر کاغذ باندې د ځو پاکټه ګولیو
په لیکلو کې پټوله.
پلار مې پر ډاکتر باور کړی و او دا امید یې په سترګو کې له ورایه ځلبدلو چې له
دې ځو پاکټه ګولیو سره به ښه شم، ډاکټر هم راته ویلي وو: ښه کېږې!
له کتنځي راووتلو، ځمکه لمده وه خو ختې مو پر ځپلیو پورې ځکه نه وې نښتې
چې ځمکه ختې نه وه، یو لیونی چې ډاکټر هغې ته هم زما په ځبر په کاغذ باندې
لیکل کړي وو او په لاس کې ورسره و ګوښې تشې روان و، ګامونه یې هم ټپریدلي
وو، په لنډه ږیره کې یې له تورو سپین ویښته ډېر و، ډنګر سړی و، زه پوه شوم
چې د ده پلار مړ دی او مور یې هم نشته ځکه خو یې تکیې روان و، ما ته یې
وویل: لاس مې ونیسه!
ما غوښتل لاس یې ونیسم خو زما لاس هم بل چا نیولی و، بیا هم یو چا پناه راوړې
وه خو زما محل بیا هم ړنګ و او د هیچا د پناه وړ نه و، لیوني ویل: زما کور به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دارالامان کې دی! یوه د ټکسي والا ته يې غږ کړ: زما کور په دارالامان کې دی ما هلته بوځه!

د ټکسي موټروان يوازې په بې رحمه سترګو ورته وکتل او ترې تېر شو. زه له اوله پوهېدلم چې د موټروانانو عادتونه خراب شوي دي، خو دا سړی لا په دې نه و پوهيدلی، ښايي چې کله دی روغ و هغه مهال د موټروانانو عادتونه هم ښه وي نو ځکه يې نن باور پرې کړی و، دا سړی مې هماغه ځو شپې ليدلی و خو بيا مې په شپه کې د نيلي سترګې نجلۍ د پلونو په څېر ونه ليدلو.

*****

انسانان ډېر ژر تېر ايستل کيږي، دوی تر ټولو زيات ځانونه تېرباسي ځکه چې ډېر ظاهر بين دي، په تاريخ کې ډېر کم انسانان پيدا شوي دي چې عميق بصيرت لري او نظر يې باطن ته هم لاره پيدا کوي. څو پېړۍ پخوا باطنيانو هم هسې د باطنيت دعوه کوله خو دوی تر ټولو ډېر ظاهر بين وو او هيڅکله يې هم د متونو ريښتيني باطني ماناوې نه دي پيدا کړي، صوفيان هم رموز کاروي او فکر کوي چې باطن ته يې بصيرت رسيږي خو دوی هم ځانونه تېرباسي، د يار د ښايستو سترګو پر ځای د نرګس کلمه ويل نشي کولی انسان له ظاهر بينۍ څخه خلاص کړي، خو که نرګس ته ووايو چې لړ لړ د يار سترګو ته ورته دی نو بيا ښايي د عميق بصيرت په لوري يو يو ګام واخيستل شي...

سپين ږيري په ځانګړي ډول فکر کوي چې ډېر هوښيار دي، د پخوانيو تجربو په اړه غړيږي او کله چې کوم نصيحت کوي نو د ږيرې په ويښتانو کې هم ګوتې وهي، کله چې څوک څو سجدې پورورۍ شوی وي او په جومات کې يې د ماښام له لمانځه وروسته بېرته پور پرې کوي نو سپين ږيري وايي: دا ډېر ښه ځوان دی، بزرګ دی، د خدای دوست دی، ته ورته وګوره داسې نفلونه کوي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نړۍ خو همدې ظاهر بینو رنګه کړه. هغه ورخ یې زما د ماشومتوب ملګری ویشتلی و، یوه تن چې برګه دریشي یې اغوستې او تور ټوپک یې تر غاړې و راته ویلي وو: د دوو دنګو غرو پر سرونو دوو ډلو انسانانو له تورو تیږو مورچې جوړې کړې وې، دوی زموږ په لور ډزې کولې او موږ د دوی په لور خو هغه زموږ ملګری و!

یوه سوې مرمۍ راغلې وه او د دوو سترګو تر منځ په تندي یې لګېدلې وه، د کوپړۍ تر شا یې وتلې وه او ماغزه یې ورته شیندلي وو، پر شا لویدلی و نو څکه یې ډېرې وینې د کوپړۍ له شا څخه تللې وې خو تندی یې هم په څو څاڅکو وینو ککړ و.

د برګې دریشي او تور ټوپک خاوند ویل: دوی ډېر ظالمان وو، پر موږ یې درنې مرمۍ وورولې!

زه هغه وخت پوهیدلی وم چې د غرونو په سر په مورچو کې ناستې دواړه ډلې ظاهربینې وې، دوی د خپلو ظاهري افکارو د لمانځنې په دود په ټوپکو سوې ډزې کولې، خدایزده دوی به پوهیدل او کنه خو زما ملګری چې په کوچنی زړه مرمۍ لګیدلی و نو فکر یې هم له منځه تللی و، داسې ښکارېدلو لکه چې ویده وي، ظاهرا دی هم ارام ښکارېدلو، زه کله هم تندي ته په زړه ګولۍ نه وم لګیدلی نو څکه مې د هغه احساس نشو درک کولی، لکه څرنګه مې چې پخوا د لیونیانو احساس نه شو درک کولی.

هغه وخت به زما د جورابو پوندې ژر څېرې کېدلې او یا هم ښایي ما ته داسې ښکارېدله څکه هر کال مې پروسږنی جورابې اغوستلې، اوس هم چې د چا د جورابو څېرې پوندې ووینم نو هغه وختونه راپه زړه کیږي.

زما د کوچنیوالي ملګری چې په کلي کې هیچا هم غېږې نشوې ورسره نیولی، دا څل یې له پښو دومره سیک ختلی و چې څلورو تنو په اوږو راوړ، دنیا څومره کم

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقله شوې ده، هغه یې د لرګي په یوه صندوق کې بندي کړی و، زه پوهېدلم چې د هغه د پښو سبک ختلی دی او نور هیڅېرې هم نشي تللی خو خدایزده دوی ولې دومره وېرېدل؟ هغه یې په ۱۰:۳۷دقیقو د کور په وره ننویستلو، مور یې کریکې کړې او ویل یې: زویه شهادت دې مبارک شه!

خویندو یې ساندې ویلې او له دې سره د کلي ټولو ښځو هم کریږې او نارې جوړې کړې، دې کریږو یې په سرونو کې دومره زورزور توپانونه جوړ کړي وو چې د سترګو له سمندرونو څخه یې څپې د ټولو د ښو له غاړو را اوښتلې او د بارخوګانو پر زېړو او سرو غونډیو ختلې.

د ژړا سیالي پیل شوې وه، لکه برګ اتڼ د کلي څوانان هم پرې ورګډ شوي وو او د ساندو له لمبو یې د اسمان وریځې تښتیدلې.

زه رډې سترګې حیران ولاړ وم، زما د ماشومتوب ملګری به له نن ورځې وروسته نور هیڅا هم په کلي کې نه وای لیدلی، د شور او زوږ په دې لالهانده میدان کې لا وختي نا اشنا منګولي زما د زړه تر کوډلې رارسېدلې وې، شیبه په شیبه یې په نازک زړه زور راته کاوه، په سر کې مې اورنی توپان را الوتی و، که هغه مهال کوم نجومي زما تر څنګ ولاړ وای نو زما په حال به نه وای پوهیدلی، کیدای شي چې هغې هم بغارې وهلای، خو که چېرې هلته کوم شاعر ولاړ وای نو اعتراف به یې کړی وای چې زما په سر کې الوتی توپان هلته د کریږو وهونکو ټولو خلکو څخه ویروونکی و، شاعران هم تل مبالغه کوي نو څکه خو ما هم له شاعر سره دا خبره نه منله څکه چې هغه ورځ زما د ماشومتوب د ملګري د مور په سر کې الوتی توپان له ما څخه هم ویروونکی او ویجاړوونکی و.

هغه صندوق چې زما د ماشومتوب ملګری یې پکې بندي کړی و په درې رنګه بیرغ پوښلی و، په سر یې وربانده توره پرده غوړولې وه چې د کعبې د پردې په څېر یې د قران آیتونه پرې لیکلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په سر کې د الوتي توپان اورنیو ځېو غوښتل چې زما لاندني بانه وسوځوي، د کنگل غوندې ویلې شي، اوبه شي او د باړخوگانو په خړو غونډیو مې وخیږي خو زما د شومو سترگو بندونه دومره پاخه شوي وو چې د هیڅ توپان او سیلاو ځپې پرې نشوې را اوښتی. حیرانوونکې وه، نن چې باید ما ژړلي وای نه مې شول ژړلی، نا اشنا منگولې مې دومره پر زړه تینگې شوې وې چې ویې لړزولم او شا ته مې دوه درې گامه واخیستل نو ځکه خو د شا پر تخته نسکور هم نشوم...

هغه ورځ زه پوهېدلم چې زما د ماشومتوب د ملگرې د کور له نیلي دروازې سره ولاړې د مرگ ملایکې پر ما زړه سوځیدلی و، زه پوهېدلم چې هغې نا اشنا ظالمې منگولې لیدلې وې چې زما پر زړه یې زور کاوه، هغې زما دا حال هم لیدلی وچې نېړدې وه د زړه وینې په خوله واچوم خو د سترگو اوښکې مې زما د ماشومتوب ملگرې په خبر د نا اشنا لرگیو په صندوق کې بندې وې.

د ماتم په هغه ځنگل کې زما ترهیدلې هوسۍ هم هیڅ نه لیدل کېدله. ښايي د هغې په لیدلو د نا اشنا ظالمو منگولو زمری وېرېدلی وای، لړزیدلی وای او شاته یې دوه درې گامه اخیستي وای.

هغه ورځ زه هدیرې ته تللی وم، له ختیځه را الوتي باد یې جنډې په زوره زوره لړزولې، یا یې هم ښايي خپل نوي مېلمه ته محفل جوړ کړی و او په میدان کې یې له یوې بلې سره د نڅا سیالي کوله، زما د کوچنیوالي ملگری یې په هماغه صندوق کې بندي په هدیره کې کېښود، د برگو دریشیو خاوندانو چې دی یې په هماغه صندوق کې راوړی و ښايي فکر کاوه چې نور به هغه هیڅکله هم له هغه صندوق څخه راونه وځي خو زه پوهېدلم چې نن شپه به ملایکې زرین تبرونه راوړي او هغه صندوق به مات کړي، سپینې حورې به راشي او د سرو شرابو جام به زما د ملگري پر شونډو کېږدي، دی به یې غړک غړک وڅښي او د سر له شاتني پرهر څخه به یې ونه وځي، د کلي ځوانانو چتک چتک ببلونه جگ نیږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول او چغ چغ غږونه یې ختل، مړیستانه ته درنې خاورې تویېدلې خو هغو خاورو چې نه یې غوښتل په مړیستانه کې بندي شي د باد غېږې ته یې ځانونه ورکول او هغې هم د کعبې په لورې تښتولې.

زه داسې ولاړ وم لکه د هدیرې د جنډو لکړه خو په سر مې هیڅ جنډه هم نه وه، له ختیځه را الوتي باد زه نشوم خوځولی، ځینو کسانو راته په حیرانۍ کتل. ما د هغو ځوانانو خړ مخونه لیدل چې د مړیستانه تښتېدونکې خاورې پرې نښتې وې، زما په سر کې د الوتي توپان اورنۍ ځپې اوبه شوې وې، د بڼو له ډېوالونو سره جنګېدلې خو په سینه کې یې د ننه لورې ته لاره کړې وه.

خلک تللي وو، زه ولاړ وم او زما د ماشومتوب د ملګرې ورور چې په ډنګر مخ کې یې هډوکي له ورایه ښکارېدل د هغه پر مړیستانه نیلي جنډه ولګوله. جنډې د غرنۍ کوترې غوندې وزرونه خلاص کړل، رپ رپ غاړه یې پیل کړه، او کوښښ یې کاوه چې د کعبې په لورې ولاړه شي خو لکه په لومه کې نښتې مرغۍ یې پښې په لکړه پورې ګنډل شوې وې.

هغه ورځ زما پام شو چې نور نشم ژړلی، د ژړا پانګه مې تمامه شوې وه او دا ځل زه له اوښکو بېوزله شوی وم چې بیا مې تر ننه ونه شول ژړلی، زه د داسې چا په لټه کې یم چې څو اوښکې په پور راکړي.

*****

کلي ته به تللم خو په سترګو کې مې دومره قوت نه و پاتې چې زما د ترهېدلې غټې سترګې هوسی مخ ته وګورم، د هغوی کور ته ورشم او د لمرخاته وروسته نقل پر مهال نیمکښې سترګې ورپورته کړم، چې کله سلام اړوي نو سترګې یې زما په سترګو ولګیږي، داسې ښکارېدله چې زما ظاهري سترګې وژل شوې دي او د زړه سترګې مې پرانیستل کیږي، په کابل کې هم نور لمر نه راباندې غوسه کېدلو او چې کله به هم د سهار ۱۰:۳۷ دقیقې وې نو په ډېره مهربانۍ به راباندې ځلېدلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نورو خلکو به شکایت کاوه چې د کابل لمر ظالم دی څکه وړانګې یې د سړي په سر نېغې ننوځي، چاپېریال پوهانو به وخت ناوخت رسنیزې غونډې جوړولې او اعلانونه به یې کول چې د کابل لمر څکه ظالم دی چې په ښار کې د خلکو تراکم زیات شوی دی، د کلونو زاړه موټر پکې چلیږي چې لوګي یې هوا ته پورته کیږي او د هوا دفاعي طبقه یې خرابه کړې ده!

ما په دوی باندې باور څکه نه کاوه چې د ظهیر الدین محمد بابر شاه خبره مې په یاد وه چې ویلي یې وو: په کابل کې له بړستنې پرته خوب نه کیږي، کابل د دنیا پر مخ له هر ځایه ښایسته دی، زه به یې هیڅکله هم خپلو زامنو ته ورنکړم!...

ده رښتیا ویلي وو څکه ما کله هم په کابل کې له بړستنې پرته خوب نشو کولی، خو له بابر سره زما یو توپیر دا و چې ما په بړستن کې هم د هغه په څېر خوب نشو کولی!

زه به کله کله پر کابل د دې مئېن پاچا مړیستانه ته ورتلم، داسې مې احساسوله چې د هغه د ظالمو هډوکو د سینې په قفس کې یې زړه د کابل خاورې لا هم ژوندی ساتلی دی، درزیږي او له سکون ښونکي طبعیت څخه یې خوند اخلي، زه هم پر کابل مئېن وم خو کابل زما سکون وړی و، زه داسې وم لکه د مور په غیږه کې چې ماشوم ناروغ شي، ما احساسوله چې کابل راته د مور غونډې خپه دی او تل غواړي چې پخپله غېږه کې سکون راکړي، خو زما سکون د ترهېدلې هوسۍ په ښکرو کې و او کوم شی چې د ترهېدلې هوسۍ ښکرو ته په ګوتو ورشي نو د هغې ترلاسه کول یوه نه حل کیدونکې معما شي.

ما دا ټولې خبرې له دې مړه شاعر پاچا سره کولې کوم چې له شرابو یې توبه ویستلې وه خو د اپینو غوټې به یې خوړلې، ما د هغه احساس ښه درک کولی شو چې کله به یې اپین خوړلي وو او مازدیګر مهال به یې د هند په اګره کې په کښتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې چکر واهه او د هغه ځای نمجن طبیعت به یې نندراه کاوه. څکه د اپینو غوټیو به د هغه د سر د کاسې سترګې ړندې او باطني سترګې به یې ورته خلاصې کړې.
زه د زاهدانو غوندې وم، هیڅکله مې هم شراب نه وو څښلي خو ما د داسې اپینو غوټې خوړلې وې چې تینګې مې په زړه پورې نښتې وې، زما د سر په کاسه کې سترګې یې ورو ورو ړندې کړې وې. لکه څرنګه چې د سپین ږیرو سترګې ورو ورو ړندیږي خو زما د باطن سترګې یې دومره په زور پرانیستلې وې چې ان د خپل تصور تصویرونه یې هم ښه روښانه لیدل، ما به چې ځان ته په هغو سترګو کتل نو خدایږو کله کله به مې له ځانه څکه وېره وشوه چې نور زه هغه پخوانی زه نه وم، زه ډېر بدل شوی وم، زما رنګ لا زېړ شوی و، لا نری شوی وم، زما لاسونه او خبرې لړزېدل، زما د شعرونو فریادونه بل ډول شوي وو، ان زما لیکل هم بدل شوي وو، هر څه ورځ تر بلې په بله اوښتل، ورځ تر بلې مې ظاهري دنیا د باطن له سترګو پناه کېدله، د تصور دنیا ته ورننوتلم چې ښایي د حقیقي دنیا په لوري یو پل و، لکه څرنګه چې صوفیان داسې خبرې کوي، خو زما هغه وخت تصوف نه و زده، هر څه بدلیدل خو ما خپل دین او مذهب ساتلی و، په سجده کې لا هم هماغه پخوانی خوند پروت و.
کله به چې ما د مسیحیانو د ارواوو او یا وینو څښونکو موجوداتو فلمونه لیدل نو چې هلته به یو ښایسته ځوان په ارواییي بلا او یا هم وینې څښونکي موجود بدل شو، زما به پام شو چې زه هم په یوه بل څه بدلیدونکی یم، یا به داسې شم چې د غرونو او درو به شم او یا به داسې شم چې د خلکو وینې به وڅښم! خو چې دا وروستی فکر به مې سر ته راغی نو له خدایه به مې پناه وغوښته، ما ته د خلکو وینو له څښلو څخه دا په ځلونو غوره وه چې د غرونو لیونی او د سارا سارانی شم، بېر سر شم او درویشی شم، عجیبه ده هغه وخت زما طبیعت د تصوف په لوري ډېر تمایل کړی و، که هغه وخت زه پر تصوف پوهیدلی نو ښایي ما د چوپتیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې شرنګېدلي صوفي مکتب رامنځته کړی وای چې د نړۍ ليونيان به ورته رامات وای... خو ما خپل مذهب ساتلی و.
زه له کوچنيوالي همداسې يم: هوايي!
هغه وخت به مې چې کله د مارانو لپاره د هندي موسيقۍ سندرې اورېدلې نو فکر به مې کاوه چې زه به هم په مار بدل شم، له سترګو به مې اور ورېږي او له خولې به مې فشش فششش غږ خېږي.
اوس زه چوپ وم، داسې په خيالونو کې ډوبېدم لکه بودا، د هغه په څېر له خپل ژونده بېزاره کېدلم، ما غوښتل د ژوند حقيقت پيدا کړم خو زه نه د کومې ونې لاندې کېناستلی وم او نه هم د کوم سيند پر غاړه تر څو د حقيقت پرښته راته ظاهره شي او په يوه شپه کې هر څه راته ووايي. ما خپل دين او مذهب ساتلی و، زه پوهېدلم چې په همدې کې حقيقت راته بيان شوی دی خو د دې حقيقت سپړلو ښايي د بودا غوندې ذهن غوښتلو، پر دې حقيقت د پوهيدلو لپاره مې بايد ظاهري سترګې رښتيا هم ړندې شوې وای او د زړه سترګې مې پرانيستل شوې وای، ښايي زه اوس د حيقيقت پېژندلو ته نېږدې شوی وم، خو د زړه پر سترګو له ليد سره داسې نابلده وم لکه ماشوم چې د لومړي ځل لپاره ګامونه اخلي، تلولی شي، ولوېږي او بېرته په خواريو د راپورته کېدلو کوښښ کوي.
پخوانی ژوند او يادونه اوس راته د يوه خوب په څېر تصوير کېدل، داسې چې د پخوانيو دوستانو څېرې مې سمې نه په ياديدلې، ان د کلي د جومات تصوير مې هم په ذهن کې داسې تت شوی و لکه څوک چې په خوب کې پيغمبر او يا پرښته ويني نو سهار چې راپورته شي د هغه تصوير يې سم نه په يادېږي. تر دې چې په کلي کې د ښوونځي د دوستانو نومونه هم راڅخه هېر وو، داسې راته ښکارېدله لکه چې زما پخوانی ژوند سلګونه کلونه پخوا تېر شوی وي، داسې ښکارېدله چې زه نهه دباندې درې سوه کلونه ويده شوی وم. زه د کهف د صحابه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ملگري شوی وم خو توپیر مو دومره و چې نهه دباندې درې سوه کلونه د دوی سترگې پټې وې او بیا یې هم هر څه په یاد وو خو زه په غړیدلو سترگو په یوه ورځ کې کلونه کلونه ویده شوی وم او د هر کال ویدېدلو په بدل کې مې پخواني ارزښتمن یادونه هېریدل.

زما ظاهري سترگې چې ړندې شوې وې نو د زړه سترگې مې شرمیدونکې وې. داسې لکه دوې ښښتنې پېغلې چې له کوره دباندې راووځي. زیارت ته رواني شي او پر مخونو یې پردې خورې وي، همداسې زما د زړه سترگو هم پر ځان نرۍ پرده خوره کړې وه څکه خو راته دنیا له یوې نرۍ پردې دباندې ښکارېدله. د ماشومتوب په څېر مې هر څه روښانه نه لیدل. ان د مور څېره مې هم له یوې نرۍ پردې دباندې لیدله، کټ مټ لکه په خوب کې د پرېښتې په څېر خو له هغې یو څه روښانه.

په مني کې به چې کله د ونو وچې او زېړې پاڼې په پارکونو کې رالویدلې وې او ما به په بوټانو وهلې نو د شغ شغ او خرپ خرپ غږ یې ما ښه اوریدلی شو خو د هغوی شاوخوا ته شیندل مې هم له نرۍ پردې دباندې لیدل، داسې لکه ماشومان چې د غوړیدلو گلانو له سرونو د زېړو پتنگانو سیل پسې واخلي او یوه د نیلي جامو پېغله یې د کړکۍ له نرۍ پردې ننداره کوي.

په خیالونو کې مې د تصویرونو په البومونو خاورې پنډې شوې وې خو یوازې یو تصویر چې ما به تل ورته کتل همداسې تازه پاتې و، ان مروړل شوی هم نه و، هسې هم د خیال کمال همدا وي چې تصویرونه نه مروړي.

زه له ظاهري دنیا دومره لېرې شوی وم چې که چا به راسره جگړه کوله نو چوپ به وم، بیا به ولاړم، ځانته به کېناستم او په خیال کې به مې له هغه شخص سره جگړه وکړه، دومره خبرې او ملامتیا به مې پرې ووېله چې ایله به مې زړه سوړ شو، وښکي به مې وغوړیدل او د بریا احساس به مې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ترهیدلې هوسۍ داسې چم راباندې کړی و چې د چم ګاونډ له ښې ښادۍ یې ویستلی وم.

په کوچنیوالي کې مې یوه لنډۍ اوریدلې وه چې د وروستۍ مسرې وروستۍ برخه یې داسې ده: سودایي به شې مئینه! هغه وخت ما فکر کاوه چې دا به هغه سوداګر ښیي کوم چې کلي ته راځي او سودا یې په شا اړولې وي خو زه اوس د سودایي په مانا پوهیدلی وم، ځکه ما احساس کړې وه چې سودایي شوی یم.

*****

هر کال به چې څومره د منې په ونو خپلې پاڼې زېړیدلې تر هغې زیات به زما رنګ زېړ شوی و، د زېړې ښکلا په مریدۍ کې دومره ډوب شوی وم چې د ژمي د سهار د ۳۷:۱۰دقیقو له لمر او د اوړي د مازدیګر د شپېرو بجو له لمر څخه هم زیات زېړ وم، دومره زېړ شوی وم چې پر زېړ لمر مئین شفق هم نېږدې نه راتللو. هغه منې چې لا نور هم زېړ او زېښلی شوم نو ان زېړو ګلونو هم نشول کولی چې له خپل ډنډوغرو سرونه راهسک کړي او خپله زېړه ښکلا تماشې ته وړاندې کړي، په بازار کې به پیغلو یوې بلې ته ویل:هغه ته وګوره! تک زېړ! په جومات کې به سپین ږیرو ویل: د ده زېړی دی!

کله چې دا خبرې د کلي هغو ماشومانو چې تازه یې لمنځونه نیولي وو او په جومات کې به په ملا پسې ښکته پورته غورځېدل زما د مور تر غوږونو ورسولې نو په اندېښنه لاس تر زنې شوه، یو چا ورته وویل چې د اندرابۍ په کوڅه کې یو پاړوګر د زېړي دم کوي، په سبا یې هلته بوتلم، د پاړوګر یوه سترګه تکه سپینه اوښتې وه، پخپل زاړه، ختین او په لوګو تور دوکان کې ناست و، پاس یې په رېږونو د چمبو غونډې شیان اینبي وو، د نصواري جامو یوه کوچنۍ هلک چې خپل لستوڼی یې په پوزه راکش کړ ویې ویل: په دې کې یې پخوا ماران ساتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه سترګه ړانده پاړوګر په کوچنۍ نکلي کاسه کې له زاړه منګي د شړشمو تېل راوایستل، تر څنګ له انبار شوو شنو وښو یې لړ څه راواخیستل. نکلي کاسه یې زما سپېړمو ته نېږدې ونیوله او وابنه یې پکې تاو راتاو کړل. د تېلو سوړ بوی وخوت او د شنو وښو بوی ورسره ګډ شو، بې خونده و.

پاړوګر راته ناپوهه وایسیدلو، ان خپل ماران هم ترې تښتیدلي وو، هلته هر څه بدرنګ وو خو یوازې دوه شیان ښایسته وو؛ د قران هغه ټکي چې پاړوګر په وار وار ویل او زما تر څنګ ناسته اندېښمنه مور.

د کابل د سیند تر څنګ چې یوازې د یوې ویالي اوبه پکې بهیدلې او شاخوا یې دنګ وابنه ولاړ وو د زېړ جومات مناري تر اسمانه دنګې وې، د هغې تر څنګ د نیلي زیارت مخې ته په شمار لس یوولس مکرجن ملنګان ناست وو چې غټې غټې تسبې یې غاړو ته اچولې وې او په سترګو کې یې سلایي دومره کش کړي وو چې تر کونجونو یې د رانجو لکې وتلې وې.

د غره په ډډه کې د ختلي دېوال په سرونو کوچني کوچني سرې ښکاربدل چې اخوا دیخوا ګرځېدل. کله چې د ګونګټ غونډې په تور موټر کې سپاره شوو نو کلینډر یې وویل: د دېوال په سر هغه کوچني سري فراریان دي چې په چاقوګانو یې خلک په پسته خېټه کې وهلي دي او په توپانچو یې خلک ویشتلي دي نو څکه خو اوس د سپاهیانو له ویرې لاندې نشي راښکته کېدلی، له ګونګټ څخه یوه ښکته کیدونکي سړي ویل: د سپاهیانو په پښو کې دمه نشته، دوی غرونو ته نشي ختلی، د ټوپکو تورې شپېلۍ یې تل سرې وي.

دوه اونۍ وروسته زه پوهېدلم چې د شړشمو له تیلو په ډکه کاسه کې خوځیدونکي وابنه زېړ شوي دي خو زما رنګ همداسې زېړ پاتې و، دارو بې اثره شوي وو او د طبیبانو دروغجنې خبرې رسوا شوې وې، له هغې وروسته به هر طبیب خپله خوله او پوزه پټول څکه چې خلکو ته یې خپل مخونه نشول ښودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ترهيدلې هوسې داسې چم راباندې کړې و چې د چم گاونډ له ښې ښادۍ بې ويستلی وم.

په کوچنيوالي کې مې يوه لنډۍ اوريدلې وه چې د وروستی مسرې وروستۍ برخه يې داسې ده: سودايي به شي مئينه! هغه وخت ما فکر کاوه چې دا به هغه سوداګر ښيي کوم چې کلي ته راځي او سودا يې په شا اړولې وي خو زه اوس د سودايي په مانا پوهيدلی وم، ځکه ما احساس کړې وه چې سودايي شوی يم.

*****

هر کال به چې ځومره د منې په ونو خپلې پاڼې ژېړيدلې تر هغې زيات به زما رنګ ژېړ شوی و، د ژېړې ښکلا په مريدۍ کې دومره ډوب شوی وم چې د ژمي د سهار د ۱۰:۳۷دقيقو له لمر او د اوړې د مازديګر د شپږو بجو له لمر څخه هم زيات ژېړ وم، دومره ژېړ شوی وم چې پر ژېړ لمر مئېن شفق هم نېږدې نه راتللو. هغه منې چې لا نور هم ژېړ او ژېبنلی شوم نو ان ژېړو ګلونو هم نشول کولی چې له خپل ډنډوغرو سرونه راهسک کړي او خپله ژېړه ښکلا تماشې ته وړاندې کړي، په بازار کې به پېغلو يوې بلې ته ويل:هغه ته وګوره! تک ژېړ! په جومات کې به سپين ږيرو ويل: د ده ژېړی دی!

کله چې دا خبرې د کلي هغو ماشومانو چې تازه يې لمنځونه نيولي وو او په جومات کې به په ملا پسې ښکته پورته غورځېدل زما د مور تر غوږونو ورسولې نو په اندېښنه لاس تر زنې شوه، يو چا ورته وويل چې د اندرابۍ په کوځه کې يو پاړوګر د ژېړې دم کوي، په سبا يې هلته بوتلم، د پاړوګر يوه سترګه تکه سپينه اوښتې وه، پخپل زاړه، ختين او په لوګو تور دوکان کې ناست و، پاس يې په رېونو د چمبو غونډې شيان ايښي وو، د نصواري جامو يوه کوچنې هلک چې خپل لستونې يې په پوزه راکش کړ ويې ويل: په دې کې يې ښخوا ماران ساتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه سترګه ړانده پاړوګر په کوچنۍ نکلي کاسه کې له زاړه منګي د شړشمو تېل راوایستل، تر څنګ له انبار شوو شنو وښو یې لږ څه راواخیستل، نکلي کاسه یې زما سپېړمو ته نېږدې ونیوله او واښه یې پکې تاو راتاو کړل، د تېلو سوړ بوی وخوت او د شنو وښو بوی ورسره ګډ شو، بې خونده و.

پاړوګر راته ناپوهه وایسیدلو، ان خپل ماران هم ترې تښتیدلي وو، هلته هر څه بدرنګ وو خو یوازې دوه شیان ښایسته وو؛ د قران هغه ټکي چې پاړوګر په وار وار ویل او زما تر څنګ ناسته اندېښمنه مور.

د کابل د سیند تر څنګ چې یوازې د یوې ویالې اوبه پکې بهیدلې او شاخوا یې دنګ واښه ولاړ وو د زېړ جومات مناري تر اسمانه دنګې وې، د هغې تر څنګ د نیلي زیارت مخې ته په شمار لس یوولس مکرجن ملنګان ناست وو چې غټې غټې تسبې یې غاړو ته اچولې وې او په سترګو کې یې سلایي دومره کش کړي وو چې تر کونجونو یې د رانجو لکې وتلې وې.

د غره په ډډه کې د ختلي دېوال په سرونو کوچني کوچني سرې ښکارېدل چې اخوا دیخوا ګرځېدل. کله چې د ګونګټ غونډې په تور موټر کې سپاره شوو نو کلینډر یې وویل: د دېوال په سر هغه کوچني سرې فراریان دي چې په چاقوګانو یې خلک په پسته خیټه کې وهلي دي او په توپانچو یې خلک ویشتلي دي نو ځکه خو اوس د سپاهیانو له ویرې لاندې نشي راښکته کېدلی، له ګونګټ څخه یوه ښکته کیدونکي سړي ویل: د سپاهیانو په پښو کې دمه نشته، دوی غرونو ته نشي ختلی، د ټوپکو تورې شپیلۍ یې تل سرې وي.

دوه اونۍ وروسته زه پوهېدلم چې د شړشمو له تیلو په ډکه کاسه کې خوځیدونکي واښه زېړ شوي دي خو زما رنګ همداسې زېړ پاتې و، دارو بې اثره شوي وو او د طبیبانو دروغجنې خبرې رسوا شوې وې، له هغې وروسته به هر طبیب خپله خوله او پوزه پټول ځکه چې خلکو ته یې خپل مخونه نشول ښودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو خلک لا هم ساده ګان وو او د ډاکټرانو پر هغو کاغذونو یې باور کاوه چې د خپلې بې وسۍ اظهار به یې په خو کرښو کې د دوه درې پاکټه ګولیو او یو شربت په لیکلو کولو، خو زه اوس هوښیار شوی وم، زه په رموزو پوهېدلم او زما د باطن سترګې خلاصې شوې وې، زما ظاهري دوکه کېدونکې نظر چې پر زېږ ښایست دوکه شوی و، د ترهېدلې هوسۍ په ښکرو کې له نظره پناه شوی و، زه نور نه دوکه کېدلم نو ځکه خو طبیبانو هم نشول کولی چې ما دوکه کړي.

زه پوهېدلم چې زما زېړی نه و، خو نه مې شول کولی مور ته مې داسې ووایم، ځکه که هغه زما په اصلي راز خبره شوې وای نو ښایي زړه یې درېدلی وای او که د هغې زړه درېدلی وای نو هماغه دم به زه هم نسکور شوی او دم ختلی وای، ځکه چې هغه مهال به هم کړکۍ تشه وای او هم به د هغې د زړه سترګې پټې شوې وای، ان دومره څوک به هم نه وای چې زما له تندي د مینې توده مچکه واخلي، په سر لاس راته تېر کړي او ووایي: په خدای مې سپارلی یې.

په هغو ورځو کې د خیالاتو دومره زورور هجوم راباندې راغلی و لکه په سپرلي کې د شنو کوترو سیلونه، خو کوم ښکاري نه و چې د ټوپک ډزې یې پرې کړې وای.

پخوا چې زه په کلي کې وم نو کله به چې د ژمي سړو شپو وروستۍ سلګۍ وهلې او دښتو به د سپرلي ګلونه زېږول ناڅاپه به د غرونو په سرونو داسې واورې وشوې لکه کوم ماته خوړلی لښکر چې خپل وروستی ځواک راټول کړي او په پوره زور د شپې پرمهال وروستي شواخون راوړي، دې ناڅاپي حملې به د غره شنې کوترې کلیو او د غنمو پټیو ته راماتې کړې، د سپرلي یخو ځاځکو به د ځمکې تتر نمجن کړی و چې شنې کوترې به پرې ښکته کېدلې او پورته کېدلې، د کلیوالو دوه نلیزو چره دارو ټوپکو به وار په وار خولې اسمانونو ته پورته کولې او ټنګ ځرپ به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل و. خلکو به ویل چې د شنو کوترو په سیلونو کې پېریان هم سمي ته راښکته کېږي نو ځکه خو به د چره دارو په دزو بو نیم پیری هم لګېدلو.
یا هم زما د خیالاتو شور او هجوم داسې و لکه د سمندر پر غاړه د ګړنګ په تیاره غار باندې چې ماښام مهال د ماښام ځکالې بیروبار جوړ کړي چې ان د سړي سترګې ورسره تورې شي، د خیالونو دا اوږده لړۍ راته بې مانا ښکارېدله داسې لکه د ګډوډو خوبونو بې مانا لړۍ، هغه وخت زه نه پوهېدلم چې ممکنه ده د خیالاتو په دې توپان کې الماسک هم وي، هغه وخت به مې زیاتره د سترګو کونجونو اوښکې کولې او د سوي احساس به یې کاوه، نه مې شول کولی چې چا ته نبغ وګورم، هسې خو هم ما خپل ظاهري لید له لاسه ورکړی و خو غوښتل مې چې سترګې مې سړې شي، غوښتل مې هغه همت پیدا کړم چې که کلي ته ولاړ شم نو خپلې ترهیدلې هوسۍ ته د لمر خاته له نقل ځخه د سلام ګرځولو پر مهال یو ځل بیا هم وګورم خو ایا دا کار ما کولی شو؟ ایا دا زما له وسه پوره و؟ هغه وخت زه ډېر ځواکمن وم چې ما به هر سهار کولی شول هغې ته وګورم خو اوس به مې بانه تل درانه وو، ما غوښتل چې په ساړه ژمي کې سترګو ته سړې اوبه واچوم، خو ناځاپه به ظالم نا اشنا مخاطب حاضر شو او وبه یې ویل: داسې مه کوه! هسې نه سترګې دې دومره یخې شي چې د یخ ګاټې ترې جوړ شي. سپین او تور یې سره ګډ شي او کاږه واږه ترکونه پکې وشي. ایا دا ممکنه وه چې له سترګو دې د کنګل ګاټې جوړ شي؟ ما لیدلي وو چې کله به مو په کلي کې د لوی اختر لپاره له کلیوالو سره په شریکه غویي واخیستلو او قرباني به شو نو سر به یې په غټ دېګ کې په اور باندې شو خو چې کله به پوخ شو د غویي سترګې به لا هم رډې رډې ختلې، یوازې به یې پر مخ یوه خړه پرده راغلې وه، خو زه پوهېدم چې زما او د غویي سترګې توپیر لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله خو اوس هم فکر وکړم چې کیدای شي زموږ د ژوند پیښې او یادونه په دښته کې د اوښانو د ورک کاروان په څېر په نامالوم لوري روان وي، ما ته خو دا سوچ راځي، لکه څنګه چې هغه پیښې لا هم زما په خیال کې ژوندۍ دي نو کیدای شي د اسمان په نامالومو منزلونو کې هم همداسې ژوندۍ وي او زما مساپره اروا هماغسې درد ګالي. ښایي موږ هم د شعرونو غونډې وو چې خپل غمونه مو تل په سر وي او هیڅکله یې هم له سره نه غورځوو خو توپیر یې بوازې دومره دی چې موږ د هماغې شپې سره د تل لپاره د اسمان د نامالومو منزلونو په لوري روانیږو. ما فکر کاوه چې زموږ پرون په پرون کې لا هم نن دی. لا یې هم هره شیبه پر خپل ځای ولاړه ده داسې لکه چې نه پناه کیدونکې وي خو یوازې د اسمان نامالوم منزلونه یې زموږ له سترګو پناه کوي.

هغه ورځ لا هم شته چې د غره د ډډې د دېوال په ښکتني ډډ کې غځیدلي سړک باندې د ګونګټ غونډې موټر روان و. موږ یې په خپله خېټه کې د څه وخت لپاره ساتلي وو او غوښتل یې چې له یوه منزل مزل وروسته مو بېرته له خیټې راوباسي، دا بدرنګ ګونګټان تل غواړي د یونس علیه السلام د کب په څېر پیښې وکړي، دوی او له ریا ډک هغه زاهدان کټ مټ سره ورته دي چې د نبیانو غونډې د پرهېزګارۍ پیښې کوي، خلک هم ورباندې تېروتلي دي او هغوی چې رښتیا هم د زهد او تقوا خاوندان دي د دوی په تورو سیورو کې د خلکو له ناپوهه سترګو پناه دي. زه ان هغه وخت پوهېدلم چې د ریاکارو زاهدانو خویونه هم خراب دي. خو زما مور هم فکر کاوه چې دوی د پریښتو په څېر دي او څکه د پریښتو په څېر اسمان ته نه الوځي چې غواړي د خدای د مخلوق خدمت وکړي.

هغه ورځ چې موږ د ګونګټ له خیټې رابهر شوو نو د سرپټو زړو کوڅو له منځه تېر شوو، د لرګي خړې دروازې ته ودریدلو. لړزانده لاس مې وړاندې کړ، په دروازه راځړیدلی زنځیر مې ونیولو او درې څلور ځلې مې وشرنګاوه، کوچنی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم چې نیلي خولۍ یې په سر وه راووت، سترګې یې راپورته او خوله یې جینګه کړه، زه او مور مې دواړه په وره دننه شوو، د سرو خښتو کوټو ته لا پلستر نه و ورکړل شوی خو چې کله یې دالان ته ننوتلو نو پر پلستر سربېره یې زېړچک رنګ هم ورکړی و، ماشوم یوې کوټې ته بوتلو، په سره قالینه سرې توشکې چاپېره هوارې وې، یو دنګ سړی چې اوږده تکه سپینه ږیره یې وه او سپین پټکی یې په سر کړی و ناست و او تسبې یې اړولې.

زما د مور هیله منو سترګو یوه کړی و چې مور ځه غواړو، زه پوهېدلم چې دا سړی د پرېښتې غوندې پرهېزګار نه دی، ما یې هغه کرغېړن تور سیوری لیدلو چې له ما سره د لیونۍ مینې له امله مې د مور له سترګو پناه و، سړي قلم راواخیست او د ډاکټرانو په خبر یې د خپلې بې وسۍ اقرار پرې لیکلو، خو توپیر یې یوازې دومره و چې څو پاکټه ګولۍ یې نه راکولې، بلکه یوازې یې کاغذ تاو راتاو کړ او ویې ویل: دا تاویذ په اوو شنو جامو کې تاو کړئ، د څرمنې پوښ ته یې واچوئ او د دې هلک په ښې مټ یې راوځړوئ!

د مور په سترګو کې مې د هغې له زړه راټوکېدلی د هیله منو غوټیو انځور د هغې په اوبلنو سترګو کې ولیدلو، هغه وخت په هغه تصویر کې دومره ډوب شوم چې ما دا هم ونه لیدل چې هغې ریاکار او د دنیا د مال بندي ملا ته یې څه دباندې پنځه زره د افغانیو سره نوټونه مخې ته کېښودل. ښه وه چې هغه انځور مې په تصور کې نه و پاتې کنه د هغه بدرنګ سیوري د خاوند مکارې موسکا به مې د ذهن د تابلوګانو نندارتون بدرنګه کړی وای.

اوس نو راته بل بار هم زیات شوی و؛ د ګډوډو خیالونو، پرېشانه فکرونو او دلي غمونو تر څنګ ضرور وه چې په اوو شنو جامو او د څرمنې په پوښ کې تاو شوی تاویذ هم پر مټ وګرځوم.

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک وايي چې ليونيان بې درده او بې درکه دي، دوی ځانونه هوښياران بولي
خو له دې نه دي خبر چې ليونيان له ډېر هوښياری ليوني شوي دي، البته يو شرط
شته؛ هغه دا چې که هوښيارتيا د زړه د سترګو له خلاصيدلو سره مله وي او يا هم
له دې سره مله وي چې دنيا له نورو څخه په څرګند توپير وليدلی شي. زه په رښتيا
هم ليونی شوی وم ځکه چې ليوني ته مې هوښيار ويل او بله دا چې که ليونی
هوښيار شي او زه ليونی نو زه هم هوښيار شوم او څوک چې ځان هوښيار بولي
نو هغه هم ليونی شو. دا خبره به زموږ د کلي په جومات کې هغه مهال سپينږيرو
کوله چې روژه به په ژمي کې راتله او ټول کليوال به د جومات له ګردې بخاری
راتاو وو. زما تره به ما ته ويل چې دا بخاري له تا څخه مشره ده نو ځکه خو به
زنګونه هم پرې نښتي وو. زما سره پوښتنه پيدا شوې وه چې زنګ ولې په اوسپنه
پورې نښلي خو چې کله په ښوونځي کې وم نو يوه ورځ زموږ د ساينس ښوونکي وويل: اوسپنه هغه وخت زنګ نيسي چې لمده شي. دغې خبرې د دې
پر ځای چې ډاډ راکړي لا يې هم حيران کړم ځکه اوبه هم کولی شي چې يو
څيز خيرن کړي! آه څومره دوه مخې دنيا ده، موږ چې خيرن شو نو په اوبو ځانونه
مينځو چې پاک شو خو چې پاکې اوسپنې ته اوبه ورسيږي نو زنګ ونيسي او
خيرنه شي؟

دنيا ټوله له داسې معماوو ډکه وه خو چې کله زما د ظاهر سترګې د ترهيدلی
هوسی د زړه حسن شغلو ړندې کړې او د زړه سترګې مې ورو ورو خلاصې شوې
نو دا معماوې لا هم راته ډېرې شوې، ځکه چې ما دنيا د خلکو په سترګو نه ليدله،
ما هغه څه ليدل چې خلکو نه ليدل او ما هغه څه نه ليدل چې خلکو ليدل! خو
هغه وخت هم زه ليونی وم ځکه ما له خلکو ګيله کوله چې ولې زما پر خوږو او
درودنو نه دي خبر؟ ولې ما ته ډاډينه نه راکوي؟ ولې زما په غم کې ځانونه نه
شريکوي؟ يوازې يو څوک وو چې زما د درد احساس يې کولی شو. هغه هم زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور وه خو ما غوښتل چې ټول خلک دې زما د مور غوندې ما ته ډاډينه راکړي، هغه وخت زما خويونه رښتيا هم ماشومانو ته ورته شوي وو، زه ښه پوهېدلم چې د بازار دخلکو خويونه هم خراب شوي دي، خو بيا مې هم غوښتل چې ما ته مينه راکړي او دا په رښتيا هم څرګند ليونتوب و، د ښار د خلکو زړونه پر هغه بوډۍ هم نه سوځيدل چې د کابل ښار په ده افغانانو کې به د زېرزمينيو په زينه کې ناسته وه، مخې ته به يې خولۍ غوړولې وه او له ښاريانو يې غوښتل چې په خولۍ کې يې د وچې ډوډۍ اخيستلو لپاره د افغانيو نوټونه واچوي، هغه وخت به چې دا بوډۍ ما ليدله نو فکر به مې کاوه چې زما نيا په داسې له بې وسۍ او بېوزلۍ ډکه حالت کې ناسته ده، که زما د نيا ويښتان مو يو څه جړ کړي وای او جامې يې خيرنې شوې وای نو د هماغې بوډۍ د خور په څېر به ښکارېدلې وای، ان زمونږ د ګاونډۍ نيلي سترګې نجلۍ نيا هم همداسې ښکارېدله او زمونږ بلاک ته د مخامخ خيرنو لاسونو والا دوکاندار نيا هم همداسې وه، ښايي هغه وخت زما عواطفو دومره طغيان کړی و چې د نړۍ ټولې بوډۍ د زېرزمينيو پر زينو د ناستې بوډۍ غوندې راته ښکارېدلې. ما فکر کاوه چې د ټولو ښاريانو عواطفو په ما کې حلول کړی دی او دوی ټول ترې بې برخې شوي دي، ما فکر کاوه چې د ټولو زړونو نرموالی زما زړه ته راګډ شوی دی او د نورو زړونه کلک شوي دي، داسې لکه د ختو نانځکې چې وچې کلکې شي، لکه څرنګه چې د ختو نانځکې بدرنګې وي او سپېرې خاورې يې له مخونو باديږي همداسې د ښاريانو زړونه هم سپېره وو او له مخونو يې خاورې باديدلې، دومره سپېره چې ان د زېرزمينيو د زينو پر سر له ناستې سپين سرې ښځه چې خولۍ يې د دوی په پښو کې غوړولې وه هسک سرونه تېريدل، ښايي د دوی په سرونو کې د کومې لويې فتحې نشه ګرځېدله خو ما ليدل چې دوی ټولو ماته خوړلې وه، دوی سخته ماته خوړلې وه او د ژوند په سرګردان ډګر کې يې د عاطفې له سپرو په نامالوم لوري لالهانده

(c) ketabton.com: The Digital Library

منډې وهلې نو څکه خو دوی نه هغه بوډۍ ليدله، نه يې د هغې څولی او نه يې هم زما احساسات او عواطف درک کولی شول، دوی زما د غټې سترګې هوسۍ سره يو شباهت درلود؛ هغه دا چې دوی هم په نامالوم لوري منډې وهلې او هغې هم، خو توپير يې دا و چې سپين سرې سوالګرې له دوی څخه کرکه کوله. له دوی څخه يې ګيله کېدله او د هر يوه پر تېرېدلو يې د زړه نازک محل داسې ورانېدلو لکه زلزله چې د نړۍ هسکې ماڼۍ ورانې کړي خو ما له خپلې هوسۍ سره مينه کړې وه او د هغې هر ياد زما د ژوند ستنې لړزولې وې، د هغې د عشق بوټي زما د زړه وينې غوښتلې او ما په همدې وينو ودان ساتلی و. د سپين سرې بوډۍ د نهيلۍ تصوير به ما د زرنګار په پارک کې د ودان جومات له تصوير سره يو ځای د خپل شعور ژورو ته ليږلو، زه او بوډۍ سوالګره ډېر سره ورته وو، د هغې غرور لوټل شوی و او زما هوښ! د هغې له شرمېدونکو کتلو سره د څو افغانيو د غوښتنې غږ به په ورځ کې څو ځله د جومات له اذان سره يو ځای د اسمانونو په لور پورته کېدلو، زه وېرېدلم چې خدای به دا غږ واوري، دنيا به په بل مخ واړوي او هر څه به نسکور کړي! خو داسې نه وه خدای نه د ښاريانو په څېر و، نه د موټروانانو او نه هم د دوکاندارانو... ان د کليوالو په څېر هم نه و، خدای يو بېل ذات و، زه پوهېدلم چې دا غږ يې اوريدلو، د هغه د عرش ستنې يې لړزولې او کولی يې شول چې د غضب سمندر يې په خوښ راشي خو د خپلو بې پروا، مغرورو او خرابو خويونو خاوندانو بنده ګانو پر حال يې رحم کاوه، دا رښتيا هم خدايي حوصله وه!

ضرور خدای د دوی ماته خوړلی حال ليدلو چې د ژوند پر ډګر د سپېڅلو عواطفو د لښکرو څخه په هره خوا تښتېدل او د دوی په حال يې رحم کړی و.

خو زما حال له ټولې دنيا سره توپير درلود، دې حالت لا درد راکاوه، کله به مې چې په هېنداره کې ځان ته وکتل نو رنګ مې له زېړېدلو د توريدلو په لور روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

و او د سترګو کونجونه مې ګونځې شوي وو، زه پوهیدلی وم چې په کمو ورځو کې د کلونو مزل کوم او د کلیوالو ښځو له حساب سره مې اختلاف کړی دی، د دوی په حساب زه د دنیا د نورو وګړو غوندې وم خو زما د سترګو کونجونو ښودله چې د دوی حساب غلط دی، ما له دنیا څخه دومره بغاوت کړی و چې د حساب علم مې پوره غلط ورته ثابت کړی و! اوس نو اړتیا وه چې زما لپاره د میاشتو او کلونو بېل حساب کتاب رامنځته شي، خو هیڅوک تر اوسه په دې نه وو پوهیدلي، ما هم نه غوښتل چې څوک پرې پوه شي څکه فلسفیان خو تر اوسه د طبیعت په رازونو کې د کوچنیو معماوو حل ته نه وو رسېدلي نو بیا به یې زما دې بغاوت ته څرنګه د حل لاره پیدا کولی؟ څکه خو یې ما د ځان لپاره د حل لنډه لاره پیدا کړې وه هغه دا چې کله به د هنداري تر مخ تېریدلم نو مخ به مې بل لوري ته اړولو او کوښښ مې کاوه چې ځان د دنیا د نورو خلکو په حساب محاسبه کړم، خو دا ښکاره بې انصافي وه، ډېره لویه بې انصافي. ما ته د زړه حسن غټې سترګې هوسی څه څه نه وو راپېښ کړي؟ پر ما ډېره لویه کانه شوې وه، داسې کانه چې مرګ یې پر وړاندې ډېر کوچنی و، ما به په ځینو فلمونو کې لیدل چې د فلم د نجلۍ او یا هلک زړه ته به غم ورسېدلو نو له ژونده به زړه توری شو، په پای کې به یې لنډه فیصله وکړه؛ له ژوند سره دښمني او خپل ژوند ته خاتمه ورکول! ما ته د هغوی په دغه ډرامه خندا راتله، کله کله خو به مې د خندا غږ پورته شو، دومره به پورته شو چې د خاموشۍ شپې د چوپتیا ګوهر به یې درې ورې کړ او زما د کوټې د کړکۍ هاخوا ته ویده رورډې پېشو به له خوبه راویښه شوه او په تیاره کې به یې په شنو ځلیدونکو سترګو زما په لوري کتل. ما مرګ له دې ډېر ښکته بللو چې زما د معما حل دې شي، مرګ داسې پدیده نه وه چې ما وژغورلی شي، زه اوس په یوه بې پایه سمندر کې لاالهانده وم او لاس پښې مې وهل خو زه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېدلم چې زما سیک به له ما سره ترڅو ملګرتیا وکړي او زه په دې هم نه پوهېدلم چې دا بې سره او بې پایه سمندر کوم ساحل هم لري او کنه؟
هغه وخت به ما ته د خوږې مور هغه سبقونه رایادېدل چې په ماشومتوب کې یې راته ویلي وو، د دې هره خبره یو سبق و چې ما اورېدلي وو، د هېرې شراب مې ورکړي وو او د تحت الشعور په تیارو ځاګانو کې مې اچولي وو.
زه له کوچنیتوبه همداسې یم، هوایي!
زما د دردونو زلزلو د تحت الشعور د ځاګانو کمرونه نړولي وو او له شوره یې د هغو ویدو سبقونو ځخه د یوه یوه نشه تښتېدله او د اورېلکو په څېر مې د تصور پر تیاره افق ځلېدل او هغه تابلوګانې یې انځورولې چې د وخت په ششنیدونکو آسونو سپرو ځواکونو یې رېښتیني تجسمونه لوټلي وو، او ښايي د کایناتو په دښته کې یې په نامالومو منزلونو کې پړاوونه اچول.
کله چې زما رنګ د زېړ حسن په لمبو تور اوښتی او ورېتېدلو نو د مور هغه راکړی سبق مې یاد شو چې یو ماښام یې راته پر لوېدیځ افق دوه ستوري ښودلي وو او ویل یې چې دا لیلا او مجنون دي، دوی سپېڅلې مینه کړې وه او خدای ترې دوه روښانه ستوري جوړ کړل!
خو کله چې ښوونځي ته ولاړم نو ښوونکي وویل چې ستوري او سپوږمۍ په فضا کې لالهانده دي او د یوه نامالوم منزل په لوري روان دي!
دې سبقونو زه اوس په دې باوري کړی وم چې هغه ستوري په رښتیا هم لیلا او مجنون دي او فضا هم هغه بې سره او بې پایه سمندر دی چې زه پکې سرګردانه لاس او پښې وهم، ښايي زه هم د غښتې سترګې هوسی سپېڅلی عاشق وم او خدای راځخه د اسمان ستوری جوړ کړی وي، زه اوس پوهېدلم چې د ستورو ژوند څومره له لالهاندی او دردونو ډک دی، آه! په ټولو کایناتو کې هیڅ ارام نه و!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هغه مهال د سکون په لټه کې وم، د داسې سکون په لټه کې چې هر ډول شور خاموش کړي، ځکه خو مې اړتیا درلوده چې ویې لټوم خو ښايي زه تر اوسه هغې درجې ته نه وم رسېدلی، که هغه وخت له کوم صوفي سره مخ شوی وای نو ممکنه ده د سکون لاره یې راته ښودلې وای خو چې زه اوس پرتلنه کوم نو د مولوي د سماع ډگر زما د عواطفو د ډگر په منځ کې داسې ښکارېدلو لکه زما د زېړ حسن غټ سترگې هوسی پر مخ د رنجو خال، له همدې امله خو مې هغه مهال د فزیکدانانو دا نظریه منلې وه چې ویل یې ادیان دروغجن دي او په خپلو خوږو خبرو خلک تېرباسي ځکه چې د مادې د ظاهري ځانگړنو له مخې دا نه ده ممکنه چې سمندر دې په پیاله کې ځای کړل شي. دا څومره لوی ثبوت و، ما غوښتل چې پخپله کوټه کې د انشتاین ببرسری انځور وځړوم، خو ما داسې ونه کړل ځکه زما لپاره ښایې د انشتاین انځور کوم مفهوم نه درلود. خو یوازې یو انځور و چې زما لپاره یې ډېره ژوره مانا درلودله او د ژوند د کوټې پر ټولو دېوالونو مې راځړېدلو. یا مې هم شاید ځکه د انشتاین انځور د کوټې پر دېوال نه و ځړولی چې د ملا صاحب هغې خبرې وېرولی وم چې ویل یې د تصویرونو ویستل ناروا دي او دوزخ ته د تللو سبب کېدلی شي، ده ویل چې د دوزخ اور له نورو ټولو اورونو ډېر تاوجن دی، ما چې د خپل زړه له اخیستي اوره دومره کړاو گاللی و نو څنگه مې کولی شول چې له دې هم سخت اور ته زړه ښه کړم، هغه هم د یوه ببر سري بوډا د تصویر لپاره چې په غټو بریتونو کې یې پاسنی شونډه نه ښکارېدله. ما هغه وخت هم خپل مذهب ساتلی و او له سجدو مې هماغسې خوند اخیست لکه څرنگه چې په کلي کې و.

*****

هغه مهال چې په کلي کې وم او سهار مهال به مې د نفل څخه په سلام اړولو هغه لیدله نو د خوندونو بازار به ولگیدلو او دومره ارزاني به یې وه چې د ټولې دنیا خوندونه به ما د سترگو د دوو سکو په دیدن واخیستل، په هغو ورځو کې ما هم د زهد په لور مخه کړې وه او له ملایکو سره مې پخه ملگرتیا وه تر دې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅکله هم د سجدو پوروړی نه وم او د دومره سجدو خاوند وم چې احساسوله
مې په جنتونو کې مې لویه پاچاهي ده.
فکر کوم د ماشومتوب پاچاهي به هم د جنتونو د پاچاهی به شان وي، آه ماشومتوب، د ماشومتوب ملګرتیا څومره سپېڅلې وي، زما هغه وختونه هم یادېږي چې زه به غټ سترګې هوسی ته مخامخ ناست وم، هغې به خوږې کیسې کولې او زه به ورته غوږ وم، په ماشومتوب کې به یې ډېرې کیسې کولې خو چې کله پیغلوتې شوه او د حیا څادر یې په سر خور شو نو بیا به یې ما یوازې د سهار نفل لیدلو او د هغې د خوږو کیسو شکرې به ډېرې په ندرت وریدلې. هغه وخت زما زړه داسې و لکه د للمې خمکه چې د عشق سپیلني پکې له تندې وچ شوي او زېړ اوښتي وي خو کله به چې د هغې خوږې شونډې وریېدې او د تاندو مریو تارونه به یې وخوځېدل نو زما د سینې اسمان به کړهار ګډ کړ او د خوندونو تونډ باران به وورېدلو چې د خواږه احساس باد به زما د زړه د للمې په تږو کې نوي تېونه جوړ کړل او د عشق نورو تنکیو سپیلنیو به سرونه راهسک کړل...
په هغه کال بیا هم په کابل کې د غره د ډډې د دېوال سر واورې سپین کړی و خو تور ډډونه یې لا هم په دې اند وو چې د دنیا په دې بدلېدونکي ماحول کې به لا هم وچلیږي او د توپانونو پر وړاندې به دنګ ودریږي خو دا دېوال هم د زمانې د ظاهر بینی سره ظاهر بین شوی و، څکه چې اوس د توپانونو لوری بدل شوی و او داسې توپانونه راتلل چې که دېوالونه تر اسمانه هم دنګ شوي وای بیا بې هم مخه نشوه نیولی، واورې هم غوښتل چې د غره د ډډې دېوال ته دا سبق ورزده کړي خو دېوال خپله پخوانی سرکشي ساتلې وه او هغه یادونه یې لا هم په زړه کې تازه وو چې تر شا به یې کابل شاهانو پناه اخیستله.
دا ژمی د نورو په پرتله ډېر سوړ و، خلک حیران وو او د دومره ساړه په سبب نه پوهیدل، وهم پرستو به ویل چې دا ساړه له څان سره ښه زېري نه لري او بد خبرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې راوړي دي خو هیڅا ته هم پته نه وه چې دا بد خبرونه کوم وو، ښايي دوی ته څکه هغه ساړه د بد زیري راوړونکی ښکاریدلو چې به خوبونو کې د تورو لوګیو بد تعبیر ته قایل وو، فکر کوم دوی د اسمایي غره ته ختلي وو او د کابل ښار د کورونو له بامونو يې راوتونکي تور لوګي لیدل چې د اسمان په لور يې الوت کاوه او داسې ښکاریدله چې تا به وې تورو ښامارانو وزرونه کړي دي. زما په فکر خلکو کوښښ کاوه چې ځانونو ته د راهبانو القاب ورکړي نو ځکه خو د تورو لوګیو د تماشې لپاره د اسمایي غره ته ختل، دوی ځکه نه وژل کېدل چې په ژمي کې د اسمایي او شېر دروازې د غرونو په سرونو هغه فراري مجرمان د ډېر ساړه له امله نشول ګرځېدلی، دوی په کورونو کې ځانونه زنداني کړي وو او توپانچې يې د غره د ډډې د ختینو کورونو په لرګینو تاخچو کې ایښې وې چې هغه کال حکومت تازه په زېړو او شنو رنګونو لړلي وو.

حکومت هم ډېر ظاهر بین و او باید ظاهر بین هم وای ځکه چې ولس يې هم ظاهر بین و، دوی کورونه ځکه په زېړو او شنو رنګونو لړلي وو چې له لېرې ښایسته ښکاره شي خو د هغو کورونو له دننه حال څخه نه وو خبر؛ دوی ته دا پته نه وه چې د ورې میاشتې په پیل کې چې کله نرۍ نرۍ باران پیل شي نو بامونه به بې وڅڅیږي.

ډېری راهبان په دې اند دي چې د باطن علم ډېر مهم دی نو ځکه خو يې د ترلاسه کولو لپاره غرونو او ځنګلونو ته ځي، دوی څومره ناپوهان دي، دوی فکر کوي چې د بصیرت علم د غرونو او ځنګلونو په وچو ډبرو او دنګو ونو کې دی، خو داسې نه ده، پرېښتې تر هر چا ښې پوهېږي چې د بصیرت علم د انسانانو په مخونو کې پروت دی نو ځکه خو تل د انسانانو پر چاپېر تاویږي، خو د راهبانو له دې دومره ناپوهۍ سره هم د دوی دا خبره منم او سلامي ورته کوم لکه چې د هغې ژمي په یوه سړه ورځ د تور ګونګټ په خیټه کې د غټې خیټې والا ناست سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته پر سړک ولاړو د ترافیکو مامورانو سلامي ووهله! دې تصویر ما ته خوند راکړی و نو ځکه خو مې هماغه وخت د تور ګونګټې د بدرنګۍ سره سره د تصور پر تابلو کښلی و.

عجیبه دا ده چې ما نورو ته ناپوهان ویل خو ما پخپله فکر کاوه چې زه هم ډېر ناپوه یم، زه ډېر ساده او کم عقل یم، ان کله به چې د خپل ځان ناپوهۍ ته غوسه شوم او د آینې له مخې به تېرېدلم نو سترګې به مې پټولې. له ځانه به مې دومره کرکه وشوه چې نه مې غوښتل خپل مخ وګورم او د سترګو کونجونو ته مې ځیر شم.

هغې لیونۍ داسې ډاکه راباندې اچولې وه چې هر څه یې راڅخه لوټ کړي وو خو یوازې دوه څېزونه یې راته پرېښي وو: ساه اخیستل او بېرته ساه ویستل!

کله به د خیالونو هجوم دومره راباندې زورور شو چې تصویرونه به یې له یو بل سره وجنګېدل او ډېر وړې به شول، ما به داسې احساس کاوه چې کوم ارزښتمن څیز مې ورک کړی دی او ناکراره به مې په لټون پیل وکړ.

زما وار دومره خطا شوی و چې په بازار کې د ټولو خلکو رنګونه راته الوتي ښکارېدل، زما سینه دومره دردېدلې وه چې کله به مې هم کوم بوډا جوالي ته وکتل نو دا مې انګېرله چې د هغه زړه هم له سلو غمونو ډک دی، چې کله به د نایي دوکان ته ولاړم او ویښتان به یې راته جوړول نو داسې مې انګېرله چې زما ویښتان یې نور هم راته خراب کړل، زه په دې اند وم چې نه هم کوم نایي راته سم ویښتان جوړولی شي او نه هم کوم خیاط راته سمې جامې ګنډلی شي. زه نه پوهېدلم چې د لیونتوب تر وروستي حده رسېدلی وم او که د بصیرت پر وروستي حد مې پړاو اچولی و!

زه نه پوهېدلم ځکه چې زه رښتیا هم ناپوهه وم.

زه پوهېدم چې زه ښه لیکل نشم کولی او نه هم ښه شاعر یم، زما احساس دردېدلی و، هغې زلزلې چې زما د ژوند له خوندونو ډک ښار یې ولړزاوه زما د کلماتو زرینې ماڼۍ یې هم ونړولې ځکه خو اوس زما قلم په دې ماڼیو کې د کلماتو په لټون و او هره کلمه به یې چې پیدا کړه نو د نیلي غمي په څېر یې په خپله غولۍ کې اچوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

نور نو د ایرو هغه بت ته ورته وم چې د نري شمال یوه څپه یې له ځانه سره وړلی شي، دومره بې سبکه شوی وم چې که پورته به شوم نو پښې مې رېږدیدلې، هره شپه به مې باڼه یو له بله مرور وو، د شپې په چوپتیا کې به مې یوازې دوه شیان اوریدل: د سپو غپا او د دېوالي ساعت ټک ټک!

هغه میاشت چې په باغونو کې تازه د ګلونو غوټۍ ګل کېدلې او د کابل واورې ویلې شوې وې، مور مې په سر کې په ګڼ ګڼلې پنځه سپین ویښتان پیدا کړل، په دې ورځ په ټک پوهه شوه چې نور هر څه تر وروستي حده رسېدلي دي، هغې هم باید خپله وروستۍ فیصله کړې وای، نور نو زما د زړه په راز هم خبره شوې وه او په دې پوهیدلې وه چې له غټ سترګې هوسۍ سره زما د ژوند تړون ناممکن دی ځکه چېرته سارایي هوسۍ او چېرته د کلي لیونی!

په بل سهار بیا د کلي په لور روان شوو، دا ځل نه په غرونو کې پخوانی خوند و، نه د سړک په راڼدیدلو او شاته تښتیدلو کې او نه هم په درو کې د زېړو ګلانو. ما ته دا ټول دریدلي ښکارېدل، زما مور هغه ورځ د عیسی علیه السلام د مور مریم په څېر ښکارېدله ځکه چې تر خولې یې یو توری هم نه وتلو او ما فکر کاوه چې د خدای په امر یې د چوپتیا روژه نېولې ده، خو زه ځکه مسیح ته نه وم ورته چې زما شونډې هم ګنډلې وې، ان د ټکسي د موټروان او سپرلیو تر خولو هم سوڼ نه ختلو. خو ما یو ښایسته تصویر بیا لیدلی و او زما د تصور بوډا انځورګر په خپلو لړزیدلو لاسونو د حافظې پر تابلو ترسیماوه، هر سپین ورې یې په ډېر پام پورته غره ته په ختلې نرۍ لاره د ختلو په حال کې انځور کړی و.

مور مې بیا هم زمونږ له کلي په خوړ پورې د سپینې ږېرې خاوند تاویذګر ته له خپلې سهیلی سره ورغلې وه، هغې یو ځل بیا هم ورته د خپلې بې وسۍ خط ورکړی و خو دا ځل یې داسې ورته ویلي وو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا تاویذ به په اوو سرو جامو کې وګنډي، د څرمنې په پوښ کې به یې بند کړي او په هدیره کې به یې د دوو پخوانیو قبرونو تر منځ ښخ کړي.
کله چې د مازدیګر لمر له ښېترو او څېړیو د دنګ غره تر شا غرغره کېدلو، مور مې پر چاقو د دوو زړو قبرونو تر منځ کوچنی قبر کیندلو او کوچنی تاویذ یې پکې دفن کاوه...
خو زه پوهېدلم چې که کلونه وروسته د تاریخي اثارو کوم څېړونکی دا ځای وکیندي نو د دوو تنو د هډوکو ترمنځ به هماغه تاویذ پیدا کړي او دا جمله به پکې ولولي: د سارایي هوسی له ښکرو د کلي د لیوني زړه بېرته رواړئ!
زه پوهېدلم؛ هغې تاویذګر چې زما مور بیا هم د پرېښتې ګومان ورباندې کړی و شیطانانو ته یې امر کاوه چې زما زړه بېرته راوړي خو په شیطان کې دومره زور نه و چې زما شهید زړه ته ورنېږدې شي، ځکه چې خدای ورته په ګڼ ګڼلي پنځه ملایکې په پهره داري درولې وې...
بیا مې هم تل په تصور کې د هغې تصویر ته کتل او د زړه په ژبه مې د هغې نوم اخیستلو، نور نه پوهېدلم چې ولې خو د هغې تصویر ښایسته و او د هغې نوم هم ښایسته و.
هغه هوسی همداسې سارایي وه او هیڅکله هم زما نه شوه، پر ما هر څه تېر شول خو اوس هم د ژوند په مانا نه پوهېږم.
سارایي هوسی ته غاړه ورکول ښایي یوازې زما تمنا پاتې شوه...
ما دا هر څه ولیکل، خراب مې ولیکل، ښه مې ونه لیکلی شول، ځکه چې زه ناروغ یم!

پــای

(c) ketabton.com: The Digital Library

... دا مهال زه چوپ وم، داسې په خیالونو
کې ډوبېدم لکه بودا، د هغه په څېر له خپل
ژونده بېزاره کېدلم، ما غوښتل د ژوند
حقیقت پیدا کړم خو زه نه د کومې ونې
لاندې ناست وم او نه هم د کوم سیند پر غاړه
تر څو د حقیقت پرېښته راته ښکاره شي او
په یوه شپه کې هر څه راته ووایي...

Aksos

۷۰

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library